

12^e JAARGANG N° 19 – 22 JULI 1932

LOSSE NUMMERS 15 CENT

OPLAGE BOVEN 90.000 EXEMPLAREN

DE STAD

GEÏLLUSTREERD WEEKBLAD
VERSCHIJNT DES VRIJDAGS

AMSTERDAM

REDACTIE EN ADMINISTR.
N.Z. VOORBURG WAL 262
TEL. INT. 33170 GIRO 97946

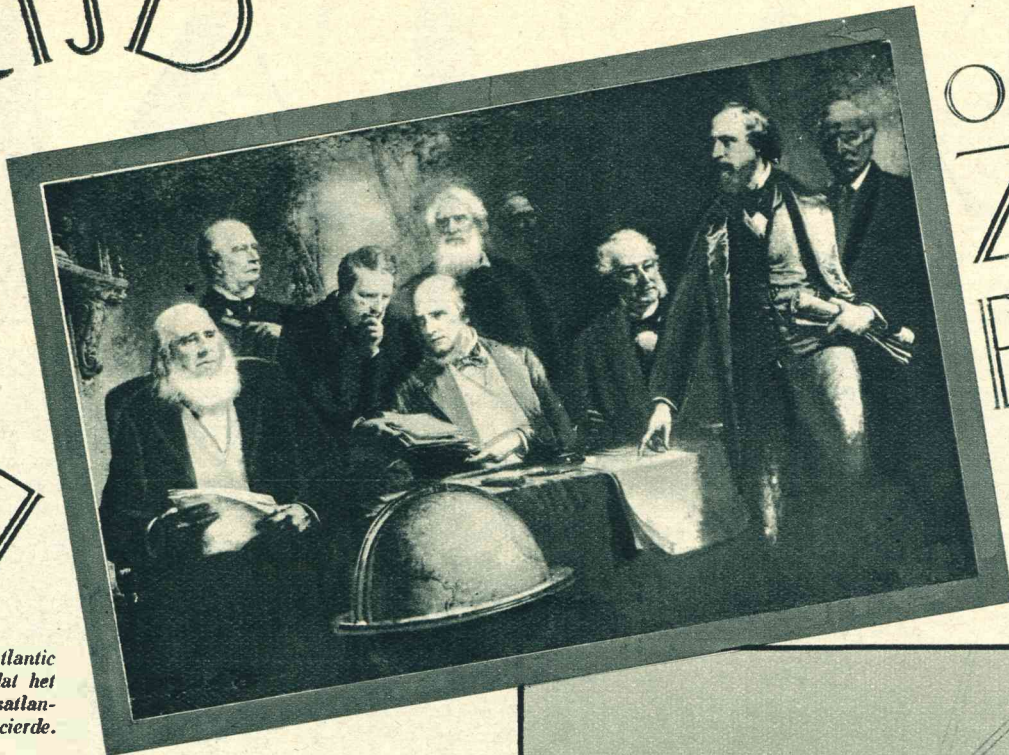
FLIRT

(Foto Ufa)

STRIJD

OP DEN ZEE-BODEM

Het bestuur van de „Atlantic Telegraph Company,” dat het leggen van den transatlantischen kabel financierde.

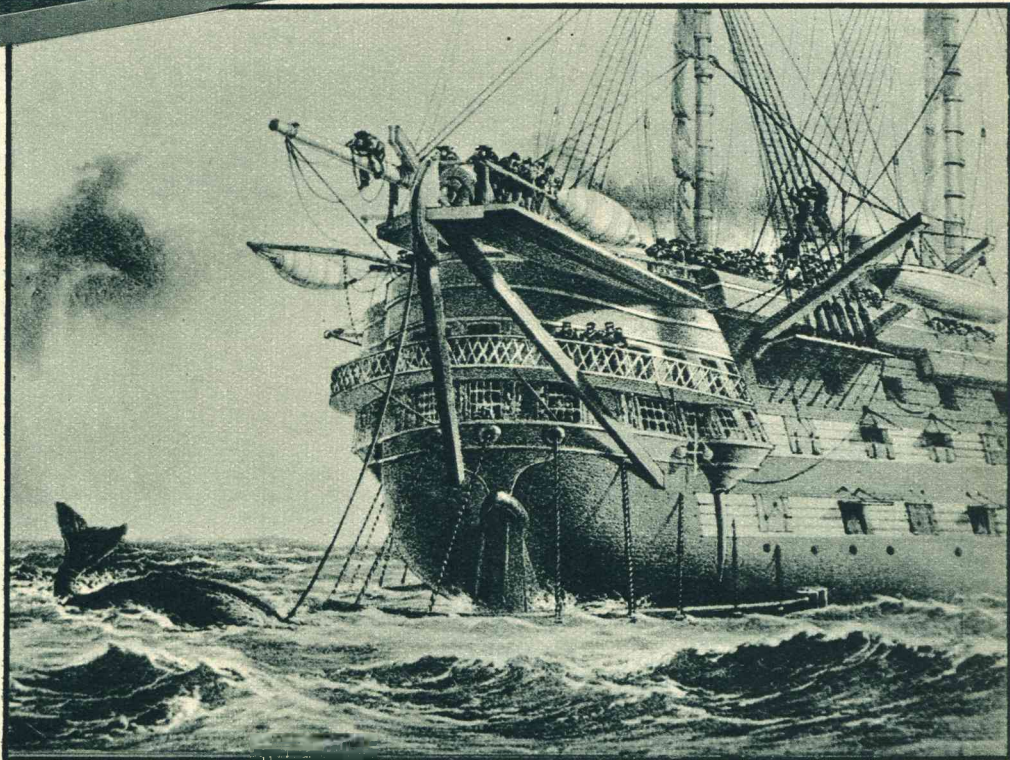

Men kan in de geschiedenis geen andere eeuw aanwijzen, waarin het menselijk verstand zulke overwinningen behaalde op de natuurkrachten, dan de negentiende — volgens de Christelijke jaartelling.

Aan de twintigste zou het zijn voorbehouden, om de reeds bereikte resultaten te vervolmaken maar in de daaraan voorafgaande werd de eigenlijke, vaak romantische pioniersarbeid verricht.

En wij zijn dermate vertrouwd geraakt met het gebruik van de moderne hulpmiddelen in het verkeer tusschen landen en volken, dat wij niet alleen vergeten zijn met welke enorme moeite zij tot stand werden gebracht, maar dat wij ons zelfs van hun bestaan niet immer bewust zijn, zóó vinden wij hun aanwezigheid vanzelfsprekend.

De zware stormen van het najaar 1929, gepaard gaande met onderzeesche aardbevingen, waren noodig om velen te herinneren aan het bestaan van een transatlantischen kabel voor het internationale telegraafverkeer. Vijf en zeventig jaar is het thans geleden, dat de onderzeesche telegraafkabel tusschen New Foundland en Ierland werd gelegd en het kost ons moeite ons in te denken in den gedachtengang van de menschen, die omstreeks 1860 beweerden, dat het aanleggen van kabels onder het kanaal een fantastische hersenschim was. Aan dergelijke lieden ontbrak het anders niet. Toen in 1857 een jonge — hij telde eerst vier en twintig jaren — Engelsche ingenieur, Charles Bright, met het plan rondliep, en er propaganda voor

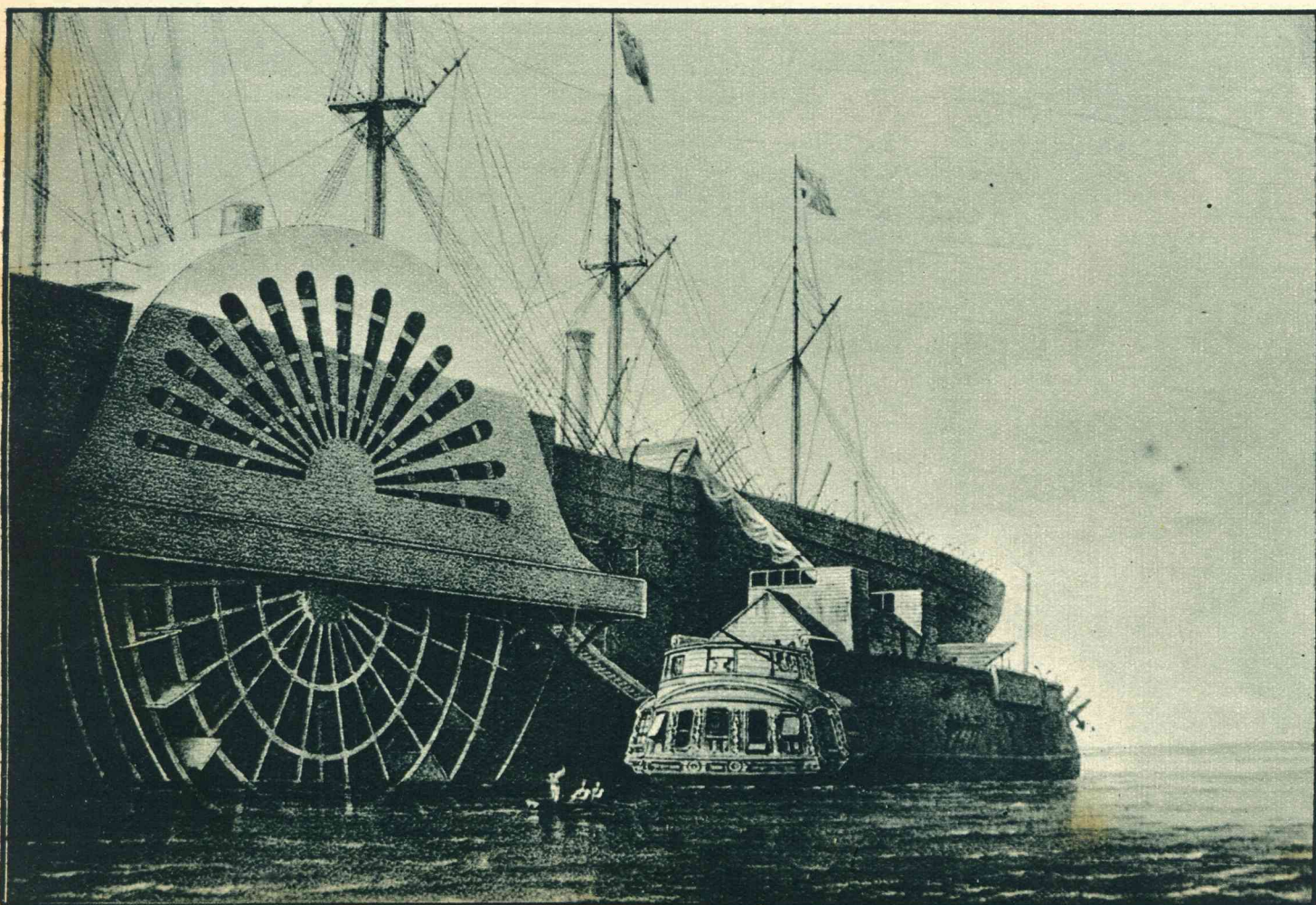
Het Engelsche fregat „Agamemnon”, dat dienst deed bij het uitleggen van den kabel. De teekenaar laat een zeemonster den kabel vernielen!

ren, wel recht van spreken. Hij had een belangrijke positie ingenomen bij het leggen van den telegraafkabel Engeland—Ierland, en bovendien behoorde hij niet tot het soort menschen, dat zich van de wijs laat brengen door de tegenwerking van professoren of door smalende opmerkingen van onbevoegden.

Er werd echter in 1856 een „Atlantic Telegraph Company” opgericht, welke het plan van den jeugdigen ingenieur niet dwaas vond en het volgende jaar werd een eerste poging ondernomen om een transatlantischen zeekabel te leggen. Voor spoedig zou het de jonge maatschappij niet gaan.

Zowel Engeland als Amerika stelden een oorlogsschip beschikbaar. De Britsche „Agamemnon” en het Amerikaansche fregat „Niagara” vertrokken dat jaar uit de haven van Valentia, aan de Westkust van Ierland, met 2500 mijl kabel aan boord. Den vierden dag brak de kabel, er waren toen bijna 400 mijlen gelegd.

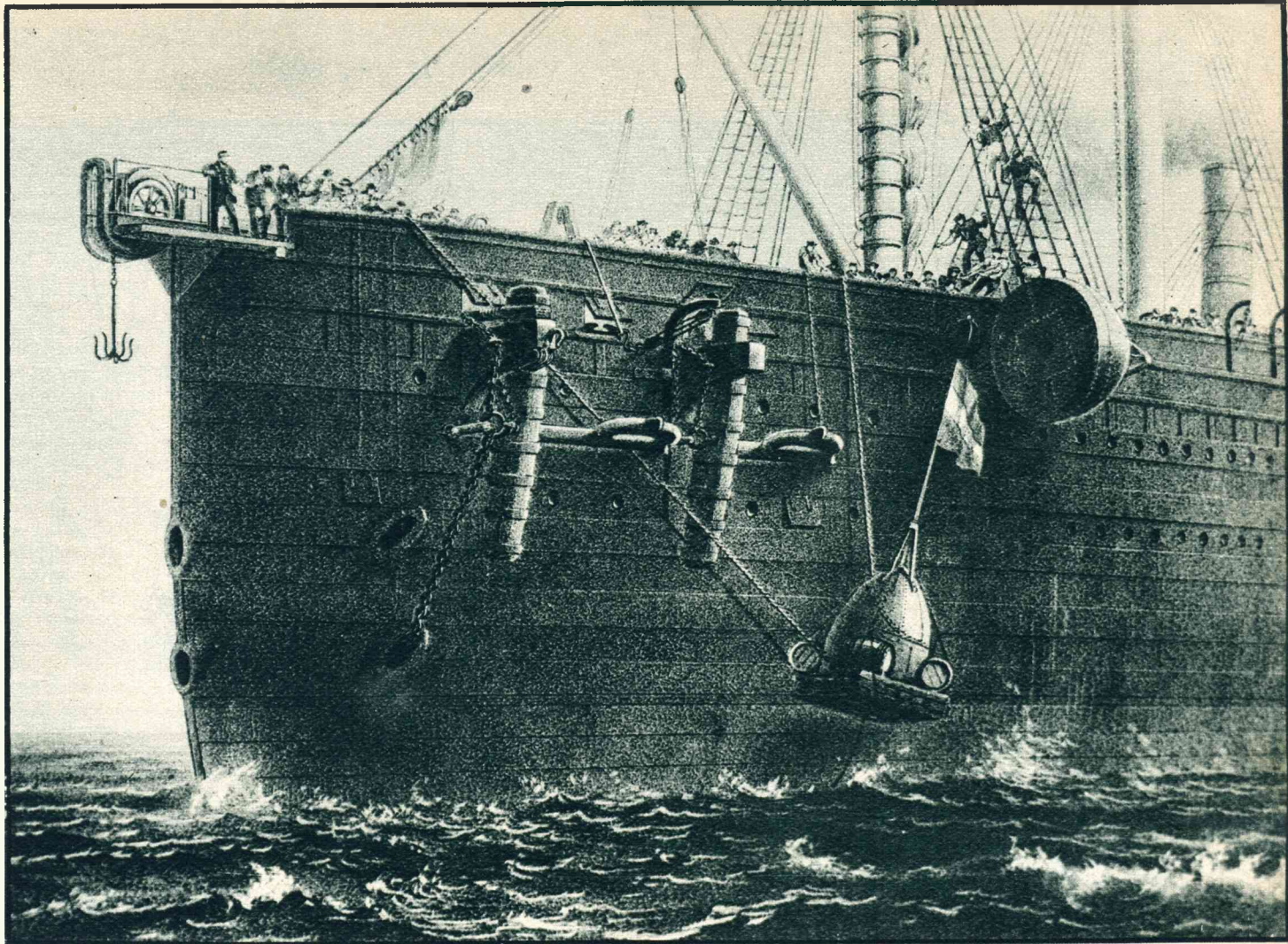
De hooge kosten waren oorzaak, dat het een vol jaar duren

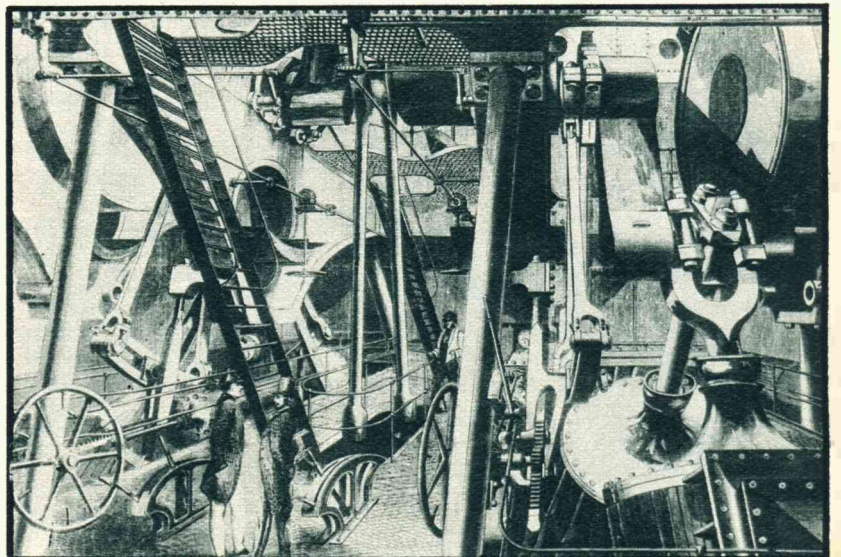
De kabel wordt uit een klein fregat in de „Great Eastern” overgeladen.

zou, vooraleer de maatschappij een tweede poging durfde ondernemen. Men besloot nu tot een andere werkwijze. Beide schepen zouden nu naar het midden van den Atlantischen Oceaan varen, daar zou een lasch in den kabel worden gelegd, en daarna zou het eene schip naar Amerika, het andere naar Ierland varen, onderwijl elk zijn eigen kabelvoorraad vierend. In Juni 1858 vertrok men uit Plymouth, vergezeld van de bemoediging van weinigen en den spot van zeer velen. Nauwelijks op het punt van bestemming aangekomen, brak er een ontzettende storm los. De beide schepen hadden het zwaar te verantwoorden, daar de kabels aan het rollen raakten. Afschuwelijk moet het aan boord van deze schepen zijn geweest, gedurende een week van het vreeselijkste noodweer. De rollende lading veroorzaakte een spookachtig geluid en meerdere leden van de bemanning werden krankzinnig en moesten worden opgesloten. Plotseling bedaarden de woedende elementen en men kon den zwaren arbeid aanvangen. De lasch werd gelegd, en de „Niagara” voer naar de Amerikaanse kust, terwijl de „Agamemnon” oostwaarts stoomde. Na drie mijlen brak de kabel. Men begon opnieuw. Zes en twintig mijlen lang hield de kabel het, de beide schepen moesten weer terugkeeren naar hun punt van uitgang. Van draadloze telegrafie wist men in die jaren nog niet, de afspraak was gemaakt, dat, wanneer er na meer dan honderd mijlen vieren een nieuw ongeluk gebeurde, men elkander in de tegenover liggende haven ontmoeten zou. Na honderdvijftig mijlen kabel gelegd te hebben, had de „Agamemnon” opnieuw pech en voer dus volgens afspraak naar Amerika, waar de „Niagara” behouden was aangekomen. Nog lieten de leiders van de maatschappij zich niet afschrikken. Het volgend jaar vertrok men weer. Alles ging prachtig. Zonder tegenspoed te ondervinden verwijderden de schepen zich van elkander en de „Agamemnon” bereikte Valentia, terwijl de „Niagara” te Newfoundland aankwam. Ontzaglijk was de vreugde aan beide zijden van den Oceaan. Charles Bright werd door koning Edward, die zich als Prins van Wales sterk voor de proeven had geïnteresseerd, in den adelstand verheven. De woorden werden overgeseind met een snelheid van vijf letters per minuut. Drie maanden daarna bleek seinen opeens

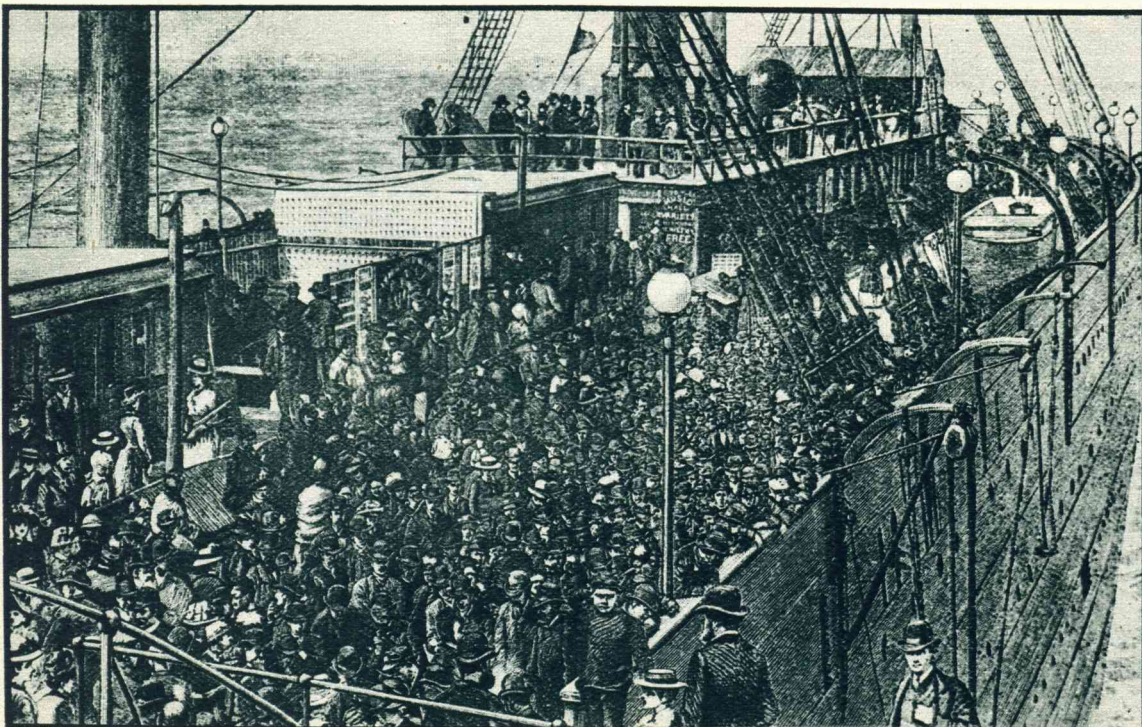
niet meer mogelijk. De menschen die „het altijd wel gezegd hadden” schenen gelijk te krijgen. Het bleek echter spoedig, dat de fout veroorzaakt werd, niet door de wijze van kabelleggen, maar door onbekendheid met de wetten, die electrischen stroom in lange geïsoleerde geleiders beheerschen. Toen men, dank zij de uitvinding van den spiegelgalvanometer, welke later nog veel werd verbeterd, hierover beter was ingelicht, was het wederom Charles Bright, die, men schreef inmiddels 1867, belast werd met het leggen van een nieuwen kabel. Hij wist voor zijn doel het grootste schip

De „Great Eastern” zet in volle zee een boei uit.

De machinekamer van de „Great Eastern”, die 207 lang was, en waarin alle tijdgenooten van verbazing niets anders konden doen dan zwijgend bewonderen.

van die dagen, de „Great Eastern” te krijgen, welke alleen den geheelen kabel, 1852 zeemijlen lang, kon bergen. Bright slaagde naar wensch en de laatste tegenstand der sceptici was overwonnen. Men kan zich de geestdrift van zijn landgenooten voorstellen, die hem bij zijn terugkeer in het vaderland een grootsche ontvangst bereidden. De snelheid was opgevoerd tot acht woorden per minuut, de „Great Eastern”, het wonderschip dier dagen, bleef in dienst van de maatschappij.

Ofschoon thans kabels liggen op diepten van meer dan vier duizend meter, de Stille Oceaan „overkabeld” is, en de seinsnelheid is opgevoerd tot 2500 letters per minuut, ofschoon een moderne kabellegger een heel wat practischer en betere uitrusting heeft dan de „Great Eastern” en de kabelingenieurs van 1932 het kabelverkeer zoo weten te beheerschen, dat er zelden of nooit storingen voorkomen, kan men niet anders dan het diepste respect voelen voor de mannen, die tusschen 1857 en 1867 den eersten transatlantischen kabel legden en hierdoor der menschheid een dienst van ontzaglijke waarde bewezen.

Nadat de „Great Eastern” in de haven van Liverpool was teruggekeerd, mocht het publiek het reuzenschip bezichtigen.

VAN HIER EN GINDS

In het Oosterpark te Amsterdam is een der grasvelden als „speelweide” ter beschikking gesteld van de jeugd, die hier in de vakantie-
weken naar hartelust kan ravotten.

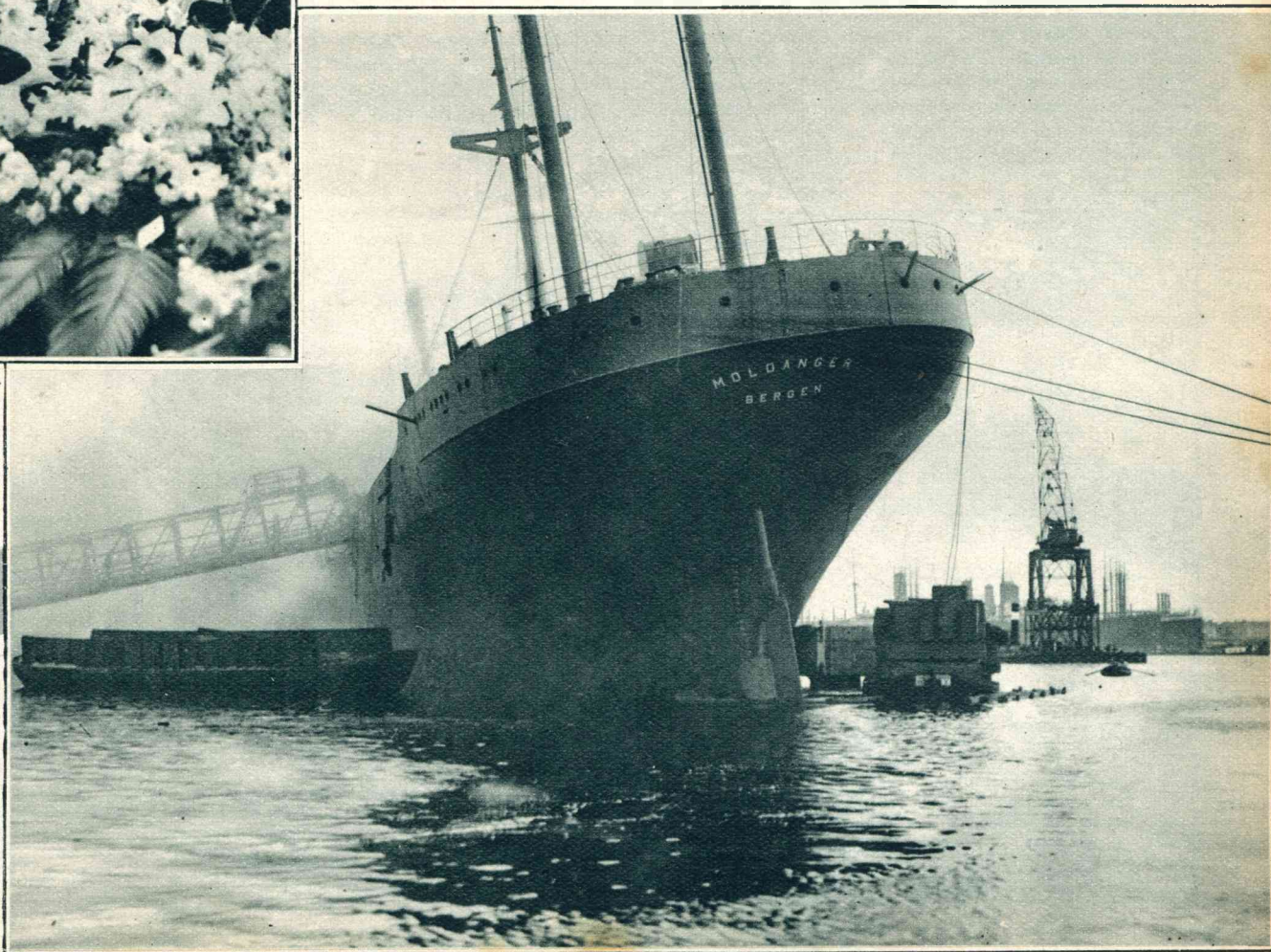
De teraardebestelling van de zoo tragisch om het leven gekomen jeugdige actrice Ciska Kremer vond op Zorgvliet a. d. Amstel plaats. Fientje de la Mar strooit bloemen in de groeve.

Het echtpaar Leurs te Abcoude vierde zijn 50-jarige echtvereeniging.

De Naardense dilettantclub gaf ten bate van het Centraal Genootschap voor Kinderherstellings- en Vacantieorden in het Bosch van Bredius een opvoering van „Het lied van alle tijden”.

In het voor Noorsche rekening gebouwde schip „Moldanger”, dat in het IJ lag, brak een hevige brand uit. Ondanks de krachtige bluschpogingen bedraagt de schade ongeveer een miljoen gulden.

VAN HEINDE EN VER

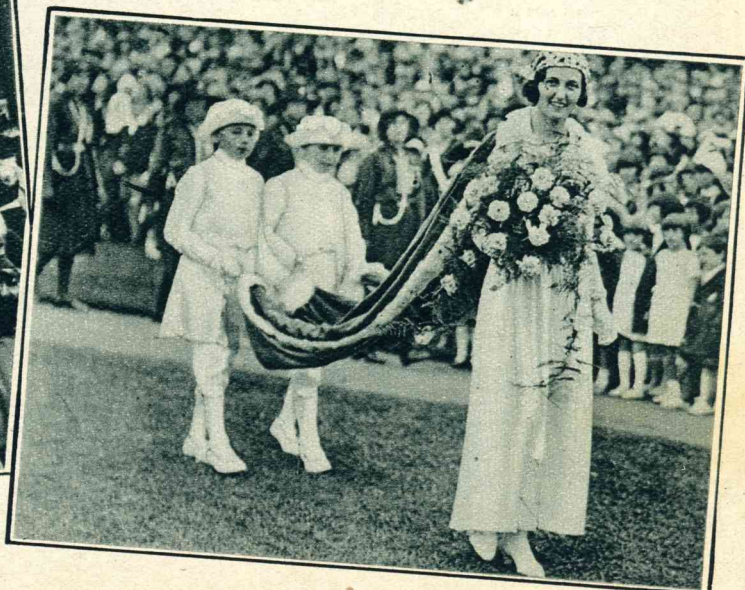
Te Dantzig werd een nationale volksdrachtendag gehouden, waaraan afgevaardigden van alle Duitse stammen deelnamen. Een foto van het uitvoeren der Beiersche volksdansen op 't dansplatform.

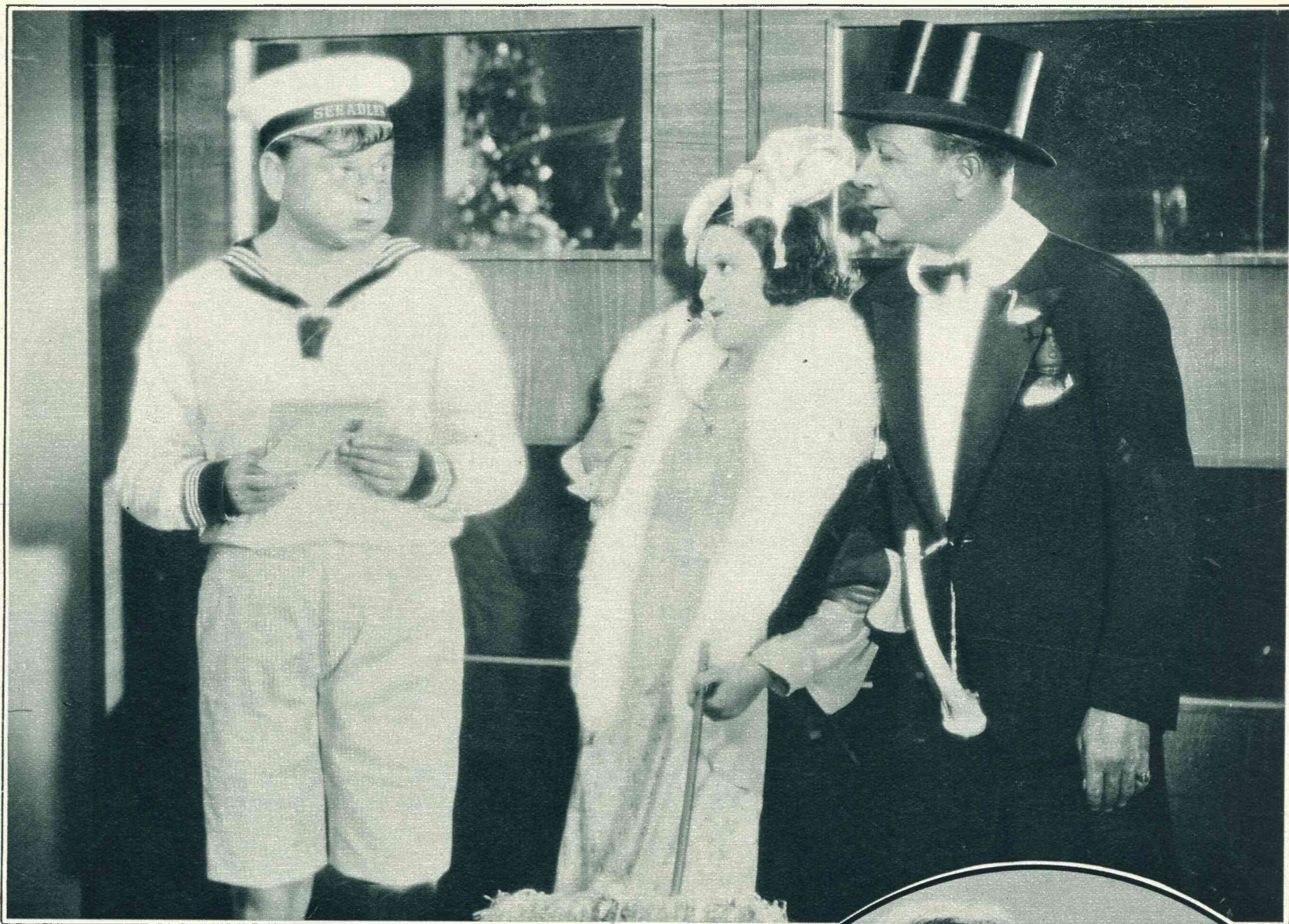
Op de fabrieks binnenplaats te Zlin stond het stoffelijk overschot van den schoenenmagnaat Bata en van den verongelukten bestuurder van het vliegtuig, waarin beiden den dood vonden, opgebaard. Jan Bata, een broer van den overledene, hield een herdenkingsrede.

Het bekende Amerikaansche filmechtpaar Douglas Fairbanks en Joan Crawford verblijft thans te Londen, waar bewonderaars den heelen dag hun hotel „beleggen”.

In Engeland bestaat op vele plaatsen het gebruik een „zomerkoningin” te kiezen. Helen Burnett van de Bolness Academy in haar nieuwe functie.

HOERA! EEN JONGEN!

Het baby-bal, waarop alle groote menschen slechts als kinderen verkleed mochten verschijnen!

Een reeks vergissingen, misverstanden en „jokkernijen“, zie daar het materiaal waaruit „De Jongen“ is opgebouwd en waarover hoera geroepen wordt! Daarom ook was het noodzakelijk en nuttig, dat een serie populaire filmartisten.

De grootvader oefent zich in het hanteeren van een nieuw mensch.

Twee andere nobele baby-figuren.

zoals de barvremde Ralph Roberts met zijn typische gezichtskreukels, een Max Adalbert, de vader bij uitnemendheid, Georg Alexander, die steeds een jammerlijke hulpeloosheid ten toon spreidt en last not least Fritz Schulz, die telkens opnieuw een aanschouwelijk pleidooi is tegen de uitvinding van de film, de hoofdrollen moesten vervullen. Ida Wüst en Lucie English, de eerste meer bekend dan de laatste, vormen de vrouwelijke bezetting en staan hun beroemde mannelijke collega's niet onverdienstelijk ter zijde. De film, die door Fim-Film zal worden uitgebracht, is ongetwijfeld geestig in elkaar gezet, zooals men aan de hierbij afgebeelde foto's kan zien.

*Het gebruik van den Schuimbril
maakt het haarwassen
tot een genot:*

De oogen worden voor het waschwater afgesloten. Het uitzicht blijft ongehinderd. Geen in den blinde tasten meer naar handdoek of kraan. Alleen Zwartkop-Shampooon biedt U den doorzichtigen Schuimbril.

Nog een andere toevoeging biedt U alleen Zwartkop-Shampooon: het voor naspoeling bestemde „Haarglans“. Haarglans adstringeert (bindt) het opgezwollen haar en lost de ingedrongen alkali op (neutraliseert het). Haarglans bevordert de houdbaarheid van ondulatie en permanent-wave. Het haar krijgt een mooien glans, waardoor gezond haar zich kenmerkt.

*Wanneer U haast hebt: in 3 minuten geeft
Zwartkop - Droogshampooon U mooi haar.*

ZWARTKOP-SHAMPOON

met Haarglans en Schuimbril

Voor Nederland: Fa. C. F. van Dijl & Zoon, Dordrecht.

PIJNLIJKE HUID?

WAAROM

LANGER LIJDEN?

Krabben en wrijven maakt het jeuken erger. Ge beschadigt de huid en kunt 's nachts niet slapen. Koop een flacon D.D.D. De eerste druppels doen de jeuk reeds bedaren en bezorgen U een rustigen slaap. D.D.D. brengt altijd verlichting, omdat het diep in de poriën dringt en daar de ziektekiemen doodt. Het is geen vette zalf, maar een heldere vloeistof. Het wordt met succes aangewend tegen ekzeem, uitslag en andere huidaandoeningen. Koop nog heden een flacon van 75 ct. of f 2.50 bij Uw apotheker of drogist. C-12

**DDD GENEESMIDDEL
TEGEN HUIDAANDOENINGEN**

Doelmatige Publicatie

van uw zakennieuws
is van groot belang

voor uw onderneming

**Gesterkt en
gekalmeerd**

worden Uw vermoeide en
overprikkelde zenuwen
door het gebruik van

**Mijnhardt's
Zenuwtabletten**

Glazen buisje 75 ct.
Bij Apoth. en Drogisten.

*Hoe voorkomt men den
pijnlijken zonnebrand?*

Licht, lucht en zon, spelen aan het strand, baden in zee, niets gezonder dan dat voor Uw kinderen. Wees echter voorzichtig! Al gauw verwekken de zonnestralen een pijnlijken, zelfs gevaarlijken zonnebrand. Wrijf het lichaam van tevoren flink in met

NIVEA
of **NIVEA-OLIE**

U voorkomt dan dit gevaar; bovendien krijgen de kinderen een gezonde, door de zon gebruinde teint.

*En de huid nimmer nat aan de
zonnestralen blootstellen!*

Nivea in doozen van 20, 40 en 90 cents
in tuben van 35 en 55 cents

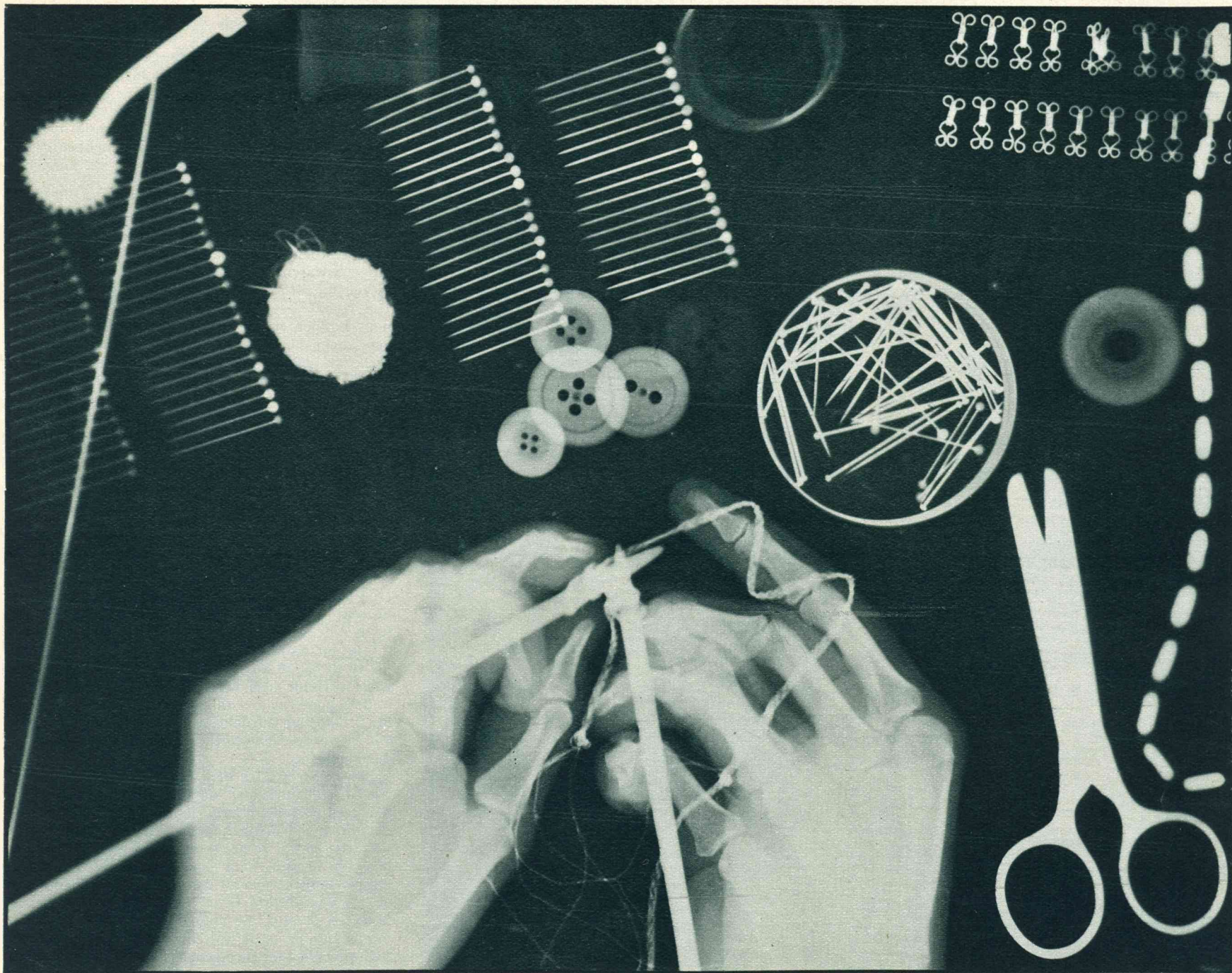
Nivea-Olie in flesschen van 75 en 120 cents

Pebeco Mij., Sarphatikade 3, Amsterdam-C.

Alleen NIVEA en NIVEA-OLIE bevatten het de huid verzorgende Eucerit

THEEVISITE, zooals de Röntgenfotograaf ze zag; een fantastisch en haast luguber knekeltafereel.

DE BREISTER: een Röntgen-opname aan de naaitafel. Men ziet, hoe alle metaal zwaar en scherp op de foto afgeteekend is, en hoe bijvoorbeeld de kalk uit de beenderen veel minder krachtigen indruk achterliet. Daardoor lijkt 't dan ook, alsof de breipennen niet in de hand, maar over de vingers heen liggen. De draad is met metaal doorweven omdat hij anders niet zichtbaar zou zijn geweest.

Hoe men een verhaaltje schrijft....

DOOR ALBERT KINROSS

(NADRUk VERBODEN)

De aftakking van den grooten spoorweg, die van Fivetshall naar Market Yeldham loopt, is 'n gemeedelijk lijntje, waarlangs de treinen op hun dooie gemak voortkruipen, stoppen en hun kruip-tocht weer vervolgen. Soms houden ze stil aan een miniaturstation, dat poogt „nét-echt" te doen door het bezit van een kruier en een primitieve krantenkiosk, maar vaker aan een halte, bestaande uit niets meer dan een perronnetje en een plaat-ijzeren afdak ter beschutting tegen den regen. En iedereen langs het lijntje is even behulpzaam en vriendelijk en heeft volop den tijd, evenals de goedaardige treintjes zelf.

Op een mooien Juli-morgen stonden bij de halte Monk Lane een niet meer jonge dame met een vroolijk, blozend, schoon niet overmatig knap gezicht en een jongeman, die zich verheugde in het bezit van een overdadige massa rood haar. Zijn hoed had hij blijkbaar thuis laten liggen, daarentegen droeg hij een voorwerp, dat men in den regel niet in mannenhanden aantreft: een leeg hengsel-mand. Toen de trein met veel geschuur en geknars stil stond, zocht de jongeman een coupé, opende het portier, wipte naar binnen en stak vervolgens het hoofd uit het raampje en begon een gesprek met de niet-meer-jonge-dame, die op het perron was achtergebleven.

„Ik zal het goed onthouden, twee pond zalm en als hij ze heeft, versche garnalen.... maar", viel

hij zichzelf in de rede, „hoe weet ik of ze werkelijk versch zijn?"

„Steek je neus er in en ruik maar goed," adviseerde ze lachend, „en als je een paar lekkere kropjes sla ziet liggen...."

„Nog meer?" schreeuwde hij.

„Ja, mayonnaise, je weet wel, die ze in fleschjes verkoopen."

„Je bent een oude lekkerbek," verklaarde de jongeman luidkeels, maar op goedig-plagenden toon.

„Zeg alsjeblief niet zulke onbehoorlijke dingen en vergeet niets."

In antwoord op deze vermaning streek de jongeman zijn gezellin onder de kin en kustte de punt van haar neus, die hij nog juist kon bereiken, zonder uit het raam te vallen.

De oude dame lachte opnieuw.

„Als je langs Carturight komt," hernam ze, „kon je wel eens kijken, of ze aardige nieuwe grammofoonplaten hebben van Tauber, Jack Payne of misschien van Dajos Bela."

„Zing ik soms niet net zoo mooi als Tauber?" riep de jongeman kwasi-verontwaardigd uit. Toen zette de trein zich in beweging — de jongeman wierp de dame-op-leef tijd een kushand toe en ging zitten. Hij keek eens om zich heen en stelde vast,

dat hij zich in gezelschap bevond van een lieve, oude juffrouw met een kapothoedje, een schooljongen met een pet op, en een schoolmeisje, iets ouder dan de jongen en blijkbaar zijn zuster. In een hoek zat een heer: de beenen van de gestalte, die niet anders dan die van een heer kon zijn, waren tenminste zichtbaar — de rest van den heer was verborgen achter een in de lengte en de breedte opgevouwen dagblad.

De lieve, oude juffrouw glimlachte breed en goedkeurend en toen ze den blik van den nieuwen passagier opving, begon ze: „Ik mag graag zien, dat een jongen aardig is tegen zijn moe."

„Mijn moeder?" riep het jongmensch met-de-roode haren verschrikt, „het is mijn vrouw!"

De schooljongen keek op, alsof hij iets wilde zeggen.

„Ja, mijn vrouw," herhaalde de spreker van zooveen.

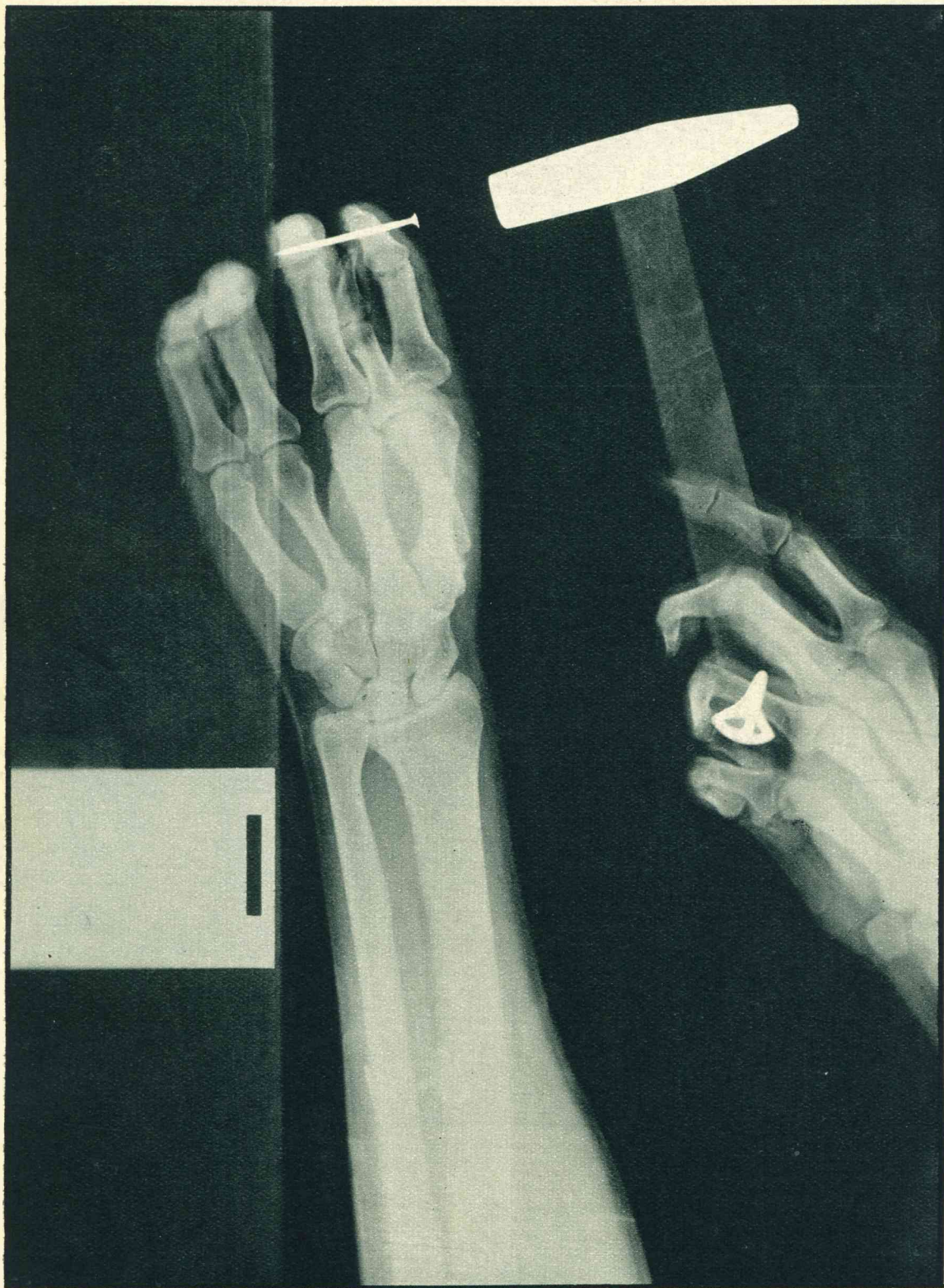
„Uw vrouw?" verstoutte de schooljongen, die een zachten opstopper van zijn zuster had ontvangen voor deze vrijpostigheid, zich op een toon van stomme verbazing te vragen.

„Ja, mijn vrouw," klonk 't ten derden male, op den vriendelijkst denkbaren toon.

De jongen, aangemoedigd door deze vriendelijkheid en nieuwsgierig als alle schooljongens, waagde een nieuwe poging.

„Waar — maar — waarom?" begon hij aarzelend.

„Wat bedoelt u met waarom?"

EEN TIMMERKARWEITJE met de Röntgencamera opgenomen. Het metalen deurslot, de gereedschappen en de sieraden zijn weer het zwaarst en het scherpst afgeteekend: slechts de houten hamersteel is heel vaag aangegeven.

„Waarom bent u met haar getrouwd?” flapte de schooljongen uit.

Zijn zuster scheen, aan haar gezicht te oordeelen, ook buitengewoon verlangend de diepere oorzaken van dit op-het-eerste-gezicht eigenaardige huwelijk te leeren kennen, evenals de lieve, oude juffrouw. Alleen de meneer achter de krant gaf geen enkel teeken van belangstelling in dit zielkundig probleem.

„Dat is een lang verhaal,” antwoordde de roode jongeman met een prettige stem. Trouwens, niet alleen zijn stem — zijn heele persoonlijkheid maakte een sympathieken indruk. „Ik kon niet anders dan met haar trouwen, ik ben detective, ziet u.”

„Detective?” riepen broer en zuster allebei verrukt uit.

„Ja, detective.”

„Neen maar,” riep de lieve, oude juffrouw onthutst uit, „ik heb nooit geweten, dat we die in de buurt hadden.”

„U zoudt mij hier ook niet in de buurt hebben, als Vibart er niet tusschen had gezeten,” antwoordde de jongeman somber en geheimzinnig.

„Wie is Vibart?” informeerde het schoolmeisje, een aardig bakvisch.

„Mijn beste vriend, mijn tweede ik, om zoo te zeggen.”

„Wat heeft die ermee te maken?”

Het was thans weer de beurt van haar broer om een vraag te doen.

„Dat zit zoo: Vibart kwam hier en huurde een kamer bij juffrouw Norton — dat is mijn vrouw, die u zooeven aan het station hebt gezien. Voordat ik met haar trouwde, hield ze kippen en commensaals.”

„Net als ik vroeger,” zei de oude juffrouw, „maar ik had er ook nog eenden bij.”

De heer in den hoek zei niets.

„Vibart is wat sommige menschen een kunstenaar noemen, maar ik heb hem ook wel eens als een „smerige oude klodderaar” hooren betitelen. Hij schildert prachtige landschappen in olieverf, en als hij buiten werkte en de jongens, die om hem heen stonden en die hem hinderden, wegjoeg, heb ik hem wel eens hooren aanduiden met dezen sierlijken term. Nu, hij kwam dan hier om in deze streek te schilderen en huurde kamers bij juffrouw Norton, de dame, die nu mijn vrouw is.”

„Betaalde hij de huur?” vroeg de oude juffrouw belangstellend. „Ik heb wel eens hooren vertellen, dat je onder die kunstenaars rare snuiters hebt. Ik spreek niet uit eigen ervaring: ik heb

nooit schilders gehad. Alleen nette lui (tot deze categorie scheen de goede ziel schilders niet te rekenen), veel zomergasten, die goed voedsel noodig hadden. In Londen krijgen de menschen niet behoorlijk te eten.”

Broer en zuster hadden popelend van ongeduld zitten wachten, tot de beminnelijke oude juffrouw haar wijsgeerige beschouwingen zou hebben geëindigd. Eindelijk was het zoo ver en de jongeman kon zijn verhaal vervolgen.

„Vibart huurde dus kamers bij juffrouw Norton. Hij schilderde den lieven langen dag, maar toen het Juli werd, kon hij de inwendige stem, die hem naar Londen riep, niet weerstaan. De Juli-uitverkoop waren juist begonnen en daarvan profiteerde hij altijd om zijn garderobe aan te vullen. Dus, zooals gezegd, hij ging voor een paar dagen naar Londen en sliep in zijn atelier. Maandagmorgen kocht hij in een magazijn van heeren-mode-artikelen zes paar sokken, drie stel ondergoed, overhemden, boorden, een stuk of wat dassen en ten slotte vier zacht-lila pyama's. Het was een koopje en hij was gezwicht voor de verleiding, zei hij. Hij betaalde alles en liet het gekochte naar zijn tijdelijk adres bij juffrouw Norton sturen.

Toen hij terug kwam, vond hij de sokken, de drie stel ondergoed, de overhemden, de boorden en de dassen, maar de pyama's vond hij niet. En ze waren eenvoudig een droom, die pyama's van zacht lila zijde, schattig, zooals de dames dat noemen. Kunt u me volgen?”

De oude juffrouw knikte.

„Pyama's, zijn dat niet van die dingen, die de heeren tegenwoordig 's nachts aan hebben?” informeerde ze.

„Ja, en dames ook,” onderrichtte de jongeman.

„Ik draag ze altijd,” zei de schooljongen en het zusje vertelde heel vertrouwelijk, dat ook zij zich in deze moderne kleeding ter ruste begaf. „En heeft uw vriend nog ontdekt, waar de pyama's gebleven zijn?” voegde ze vol belangstelling aan haar mededeelingen toe.

„Hij schreef naar den winkel en kreeg ten antwoord, dat juffrouw Norton voor de vijf pakjes het reçu geteekend had: maar één pakje ontbrak, en juffrouw Norton beweerde, dat ze nergens iets van wist en dat ze het te druk met de wasch gehad had, om te zien, waarvoor ze teekende. Ze had de pakjes aangenomen en daarmee uit. Niemand wist er iets van. Alleen Grace, de vijftienjarige dienstbode, en Martin, die voor de kippen zorgt, zijn er verder in huis en die waren zoo eerlijk als goud, zei juffrouw Norton. De eigenaars van de zaak hielden vol, dat de pyama's afgeleverd waren en dat juffrouw Norton ervoor geteekend had. Den eersten keer dat Vibart mij na de vermissing ontmoette, vertelde hij me de geheele geschiedenis. Dat was mijn eerste zaak: ik was mijn loopbaan als detective juist begonnen. „Zoek dat maar eens voor me uit,” zei Vibart.

„Hoeveel waren ze waard?” vroeg de schooljongen met een twinkeling van koopmansschrandheid in zijn heldere oogen.

„Het was niet de kwestie van het geld; het was in de eerste plaats om de pyama's te doen. Vibart had nog nooit in zijn leven zijden pyama's bezeten en zijn kunstzinnig gemoed was bekoord door hun teedere lila-kleur, die hem aan ontlukende seringen en aan de zoetheit van de lente deed denken.

Ik koesterde onmiddellijk argwaan tegen juffrouw Norton. Ik weet hoe vrouwen zijn. Ze had natuurlijk het pakje opengemaakt en was voor de verleiding bezwiken. Ik vermoedde, dat haar eigen nachtjaponnen juist versleten waren.”

„Dat zou me niets verbazen,” kwam het deskundige oordeel van de lieve oude juffrouw. „Het komt van het wasschen; vooral als je je kostelijke goed naar zoo'n nieuwerwetsche stoomwasscherij stuurt, is het in een ommezien weg.”

„Wat juffrouw Norton ook naar een stoomwasscherij heeft gestuurd, zijden pyama's waren er niet bij. Ik heb kamers bij haar gehuurd om een onderzoek te kunnen instellen. Ik snuffelde haar waschlijsten na, maar van de pyama's geen spoor. Vibart was vertrokken. „Laat het maar aan mij over,” had ik tegen hem gezegd en daar ging hij direct mee accoord. Ik woonde er twaalf weken en ontdekte niets.”

„Had u haar spulletjes niet eens kunnen overhoop halen, terwijl ze niet thuis was?” vroeg de schooljongen.

„Dat zou ik vast gedaan hebben,” verklaarde zijn zus.

„Ik heb het natuurlijk gedaan, maar het resultaat was volkomen negatief. Ik heb letterlijk overal gezocht... maar geen spoor van de pyama's.”

„Had u niet eens in haar slaapkamer kunnen gluren?” opperde de oude juffrouw, met een blos om haar eigen stoutmoedigheid. Maar onmiddellijk toonde ze de degelijkheid van haar levensopvatting weer, door er haastig bij te voegen: „Enfin, dat zou natuurlijk ongepast zijn geweest.”

„Ze sloot altijd angstvallig de blinden. Neen, er bleef me maar één ding over, wilde ik mijn reputatie als detective niet al den eersten keer den besten te grabbel gooien.”

„En dat was?” riepen de broer en zuster tegelijk uit.

„Met haar trouwen! Dat was de eenige manier om te ontdekken of zij zijden pyama's droeg! Ik sprak er met Vibart over en hij zei: „Stel je niet aan als een idioot, Reginald. Voor een dergelijken stap is de zaak toch warempel niet belangrijk genoeg. Maar ik had nu eenmaal gezworen, dat ik mijn eerste zaak niet verbroddelen zou en de geheimzinnige verdwijning tot klaarheid brengen. Geen offer zou mij daarvoor te groot zijn. Ik deed haar een huwelijksaanzoek en tot haar eer moet ik zeggen, dat zij mij den eersten keer afwees, en de tweede en derde maal wilde ze mij ook niet hebben. Misschien koesterde ze achterdocht. „Je bent niet goed snik,” zei ze op haar gewone kordate manier. Maar ik gaf het niet op.”

„Vertelt u alstublieft verder,” smeekte de oude juffrouw, toen de jongeman met de roode haren even pauseerde om adem te scheppen. „Hád ze de pyama's? Ik moet er aan het volgende station uit en ik ben er zoo vreeselijk benieuwd naar. Toe, gaat u toch alstublieft voort!”

„Wij moeten ook aan het volgende station uitstappen,” kondigde het schoolmeisje aan; „mijn broer en ik.”

„Toen kreeg ik een schitterenden inval,” vervolgde de verteller met een oolijke twinkeling in zijn oogen. „Midden in den nacht maakte ik een heidensch spektakel, schoof met mijn slaapkamermeubels, rukte de deur open, gilte: „Moord! Brand! Dieven!” en het resultaat was, zooals ik me voorstelde: Juffrouw Norton kwam op het lawaai af en verscheen in de gang met een brandende kaars in de hand.”

„En toen was ze er natuurlijk bij!” veronderstelde de oude juffrouw.

„Integendeel, het werd een jammerlijke nederlaag voor mij. Ze had een ochtendjapon aangeschoten, die tot op haar hielen hing, haar hoofd versierd met papillotten, maar er was geen spoor-tje lila aan haar te ontdekken. „Ik heb last van slaapwandelen,” legde ik haar uit: „Als ik zoo'n aanval heb, gooi ik alles in mijn kamer overhoop en gil als een bezetene. U moet het me maar niet kwalijk nemen, dat ik u in uw slaap heb gestoord; ik kan er heusch niets aan doen.”

En met dit excuus trok ik mij in mijn kamer terug.”

Het treintje boemelde het station Smethwick binnen.

„Maar tenslotte is ze toch met u getrouwd, nietwaar?” riep de oude juffrouw wanhopig uit.

„Ja, in Februari van dit jaar. Den acht-en-twintigste. Ik heb net zo lang aangehouden, tot ze tenslotte toegaf.”

De trein stopte. Op het perron wachtten reizigers om in te stappen en het auditorium van den roodharigen detective maakte zich gereed de coupé te verlaten.

„En hād zij de pyama's?” haastten broer en zus zich te vragen.

„Ja, droeg ze ze?” voegde de oude juffrouw zenuwachtig er aan toe. „Ik moet er uit.”

Ze zocht haar pakjes bijeen en verliet de coupé; ze was blijkbaar niet van plan terwille van de ont-knooping van het spannende verhaal een station te ver te rijden. De beide jongelui volgden haar voorbeeld. Andere reizigers kwamen het compartiment binnen en namen hun plaatsen in.

De man-met-het-roode-haar boog zich uit het

coupé-raampje, toen de trein zich in beweging zette.

„Ik ben met haar getrouwd en de vrouw draagt nachtjaponnen, zoo degelijk als je je maar kunt voorstellen,” riep hij het drietal toe. „Het heeft mijn hart gebroken. En de zijden pyama's zijn tenslotte boven water gekomen. Ze schijnen aan een verkeerd adres bezorgd te zijn of iets dergelijks.”

Toen ging de jongeman weer zitten.

De meneer met de krant, die al dien tijd geen woord gezegd had, keek hem strak aan; hij had zijn lectuur terzijde gelegd.

„Waarom zit u in vredesnaam uw brave tante Caroline op zoo'n zinnelooze manier te belasteren? Als u denkt, dat ik niet wist, dat de dame, die u naar den trein bracht, uw tante is, hebt u het mis. En ik begrijp 't plezier niet om die stumperds zoo'n collectie idiote leugens op de mouw te spelden.”

„Tante Carrie is een veel te vroolijke ziel om aan zooiets aanstoot te nemen,” was het opgewekte antwoord, „en wat de rest betreft, begrijpt u de bedoeling niet?”

„Eerlijk gezegd, neen.”

„Wel, laat ik het u dan uitleggen. Ik verdien mijn brood met schrijven van verhalen.”

De ander zette een gezicht dat verried, dat het verband hem nog niet overduidelijk was.

„Welnu, ik probeer mijn verhalen eerst op een paar proefkonijnen, voor ik ze op schrift stel. En als de menschen belangstelling toonen — en dat deden ze in dit geval — dan schrijf ik ze op. Als ze laten merken dat het hen verveelt, begin ik er maar niet aan. Die drie van daarnet hebben ook dienst gedaan als proefkonijn. En ze hebben geluisterd, dat zult u moeten toegeven. Dat is een maatstaf voor het oordeel van het publiek. U hebt trouwens zelf óók geluisterd, nietwaar?”

„Dat wil ik niet ontkennen.”

„Juist,” knikte de roodharige novellenschrijver, „En wat was het ook weer? O ja, twee pond zalm, en versche garnalen, waar ik aan ruiken moest, een fleschje mayonnaise en 'n paar kropjes sla. Heb ik het allemaal?”

„Ik zou het u niet kunnen zeggen,” antwoordde de meneer van de krant onvriendelijk.

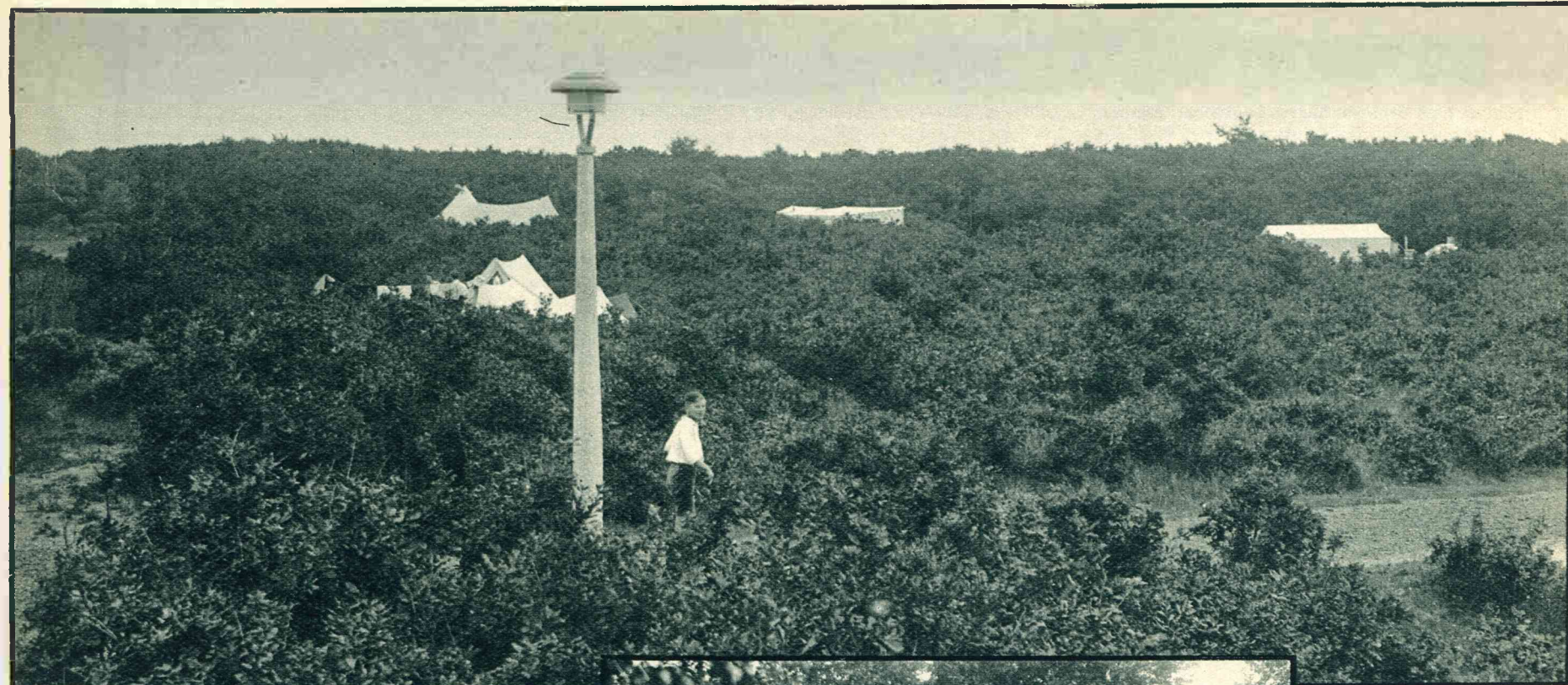
„Hindert niet. Ik herinner het me alweer. En ik moest bij Cartwright ook nog een paar grammofoonplaten meebrengen.”

Het treintje stopte opnieuw. De jongeman nam zijn hengselmand op en opende het portier.

„Ziet u,” zei hij triomfantelijk, toen hij uitstapte, met een zonnig glimlachje tegen zijn norschen medereiziger, „dát is de manier...”

DE BEELDHOEWSTER, door den Röntgenfotograaf verrast. Door de pleister-massa van het beeldje heen wordt de metalen draadconstructie zichtbaar.

G A N A A R

Het is zomer geworden en de tijd breekt weer aan, dat het eene deel van het mensdom het andere vergast op enthousiaste verhalen over het nut, de genoegens en de voordeelen van het leven in 'n tent.

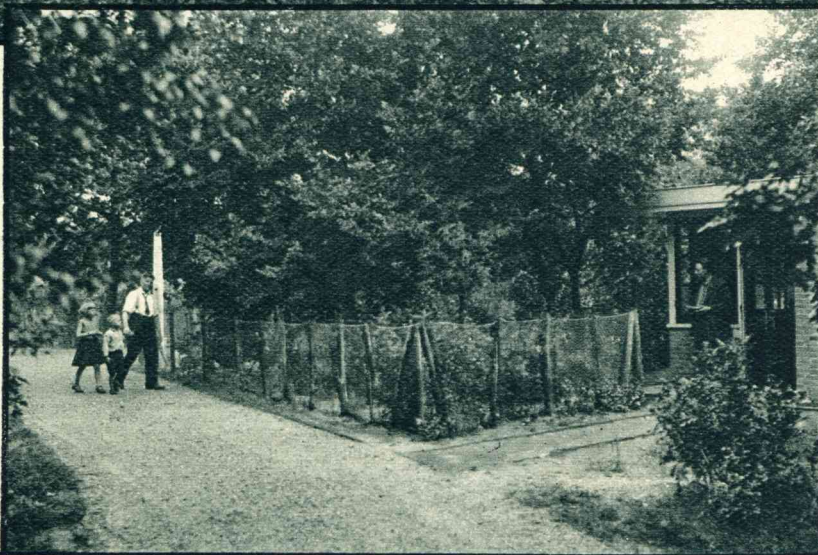
De kampeertijd is weer in het land.

Als ik niet zeker wist talloze boze brieven van de redactie van „De Stad” doorgestuurd te krijgen, dan zou ik mijn gemoed eens luchten over die kampeermanie. Dan zou ik kunnen bewijzen, dat er niets dwazer is van de menschen, in dezen hygiënischen tijd geboren en getogen, dan ergens op de hei of in de duinen een hutje te bouwen van een stuk zeildoek en vier paaltjes, daar in te kruipen, en dan „te genieten van de vrije natuur”.

Dit genieten gaat dan gepaard met slapeloze nachten op den harden grond, met een chronische verkoudheid, en met een vervuilingsproces. Want niemand maakt op mij een viezeren indruk dan iemand, die veertien dagen of ook maar een week, gekampeerd heeft. Dan gevoelt men pas, hoe we-

nig eeuwen ons schelden van de Kaninefaten. Ik zou — als ik maar zeker wist, dat die brieven niet kwamen — de voordeelen van een slaapje in een behoorlijk hotelbed stellen tegenover het „idyllische” in een deken op den regen-doorweekten bodem te liggen; ik zou een eenvoudig goed klaarge-maakten maaltijd uit een restaurant prijzen boven een portie eten — bijna altijd rijst — die knarst van het zand. Maar de redactie geeft mij die kans niet. Toen ik haar het voorstel deed om eens mijn hart te luchten (schriftelijk) over de kampeerwoede, deed zij niets anders dan mij aanraden naar Bakkum te gaan.

Zoo gering was mijn geographische kennis, dat ik meende naar Friesland te moeten trekken, maar genoemd vriendelijk oord ligt bij Castricum. De autobus van Castricum naar Castricum aan Zee — de primi-

'n Klein deel van het mooie Provinciale landgoed bij Bakkum.

Alvorens men de terreinen kan betreden, dient men zich eerst aan te melden bij den portier.

tiefste, maar daarom misschien de aangenaamste badplaats aan de Noordzeekust — brengt u naar het kampeerterrein dat het eigendom is van de provincie Noord-Holland. En ik moet erkennen, dankbaar te zijn voor den wenk. Want hier wordt 'n wijze van kampeeren beoefend, die zelfs de overtuiging van den grootsten tegenstander aan het wankelen zou brengen. Men wordt maar niet zoo zonder meer te Bakkum toegelaten.

BAKKUM

Daar is het 'n landgoed van de Provincie voor. Een landgoed met pretentie. U dient eerst behoorlijk een schriftelijke vergunning te vragen en dan krijgt ge een mooi blauw gedrukt vel papier terug, waarop de voorwaarden staan genoemd, waaraan voldaan moet worden, alvorens deze onvolprezen dreven voor u ontsloten worden.

Er moet een bedrag voor iederen kampeerder boven de 14 jaar worden gestort, terwijl men bovendien verplicht is een waarborgsom te betalen. Deze bedragen overschrijden niet de draagkracht van kampeerdersbeurzen. Natuurlijk moet de aspirant-kampeerder ook een vragenlijst invullen, maar deze is zeer eenvoudig, ja, onderscheidt zich gunstig van alle andere mij bekende ambtelijke vragenlijsten, welke nooit plegen uit te munten door korthed en discretie. Voorts wordt u verstrekt 'n reglement met allerlei boosaardig uitziende voorschriften. Maar de nadere

Duinwater is er in overvloed aanwezig en men kan er zich op een geriefelijke manier van voorzien.

De melkboer doet de ronde

Het keukentje.

Dekens kloppen.

Een woninkje in de vrije natuur, dat het verstoktste stadsmensch wel graag zou betrekken.

Het naleven van de voorschriften zal des te gereeder geschieden, als men de heerlijkheden overweegt, welke de provincie u daarvoor in ruil aanbiedt. Zoo behoeft u niet in angst te zitten over watervoorziening, daar is op keurige wijze voor zorg gedragen; ge behoeft niet naar het naastbijzijnde dorp om inkoop te doen; de leveranciers hebben toestemming „aan de deur” te komen. Maar dergelijke kleine geriefelijkheden, welke overigens een groot genot uitmaken voor den kampeerder, zinken nog weg bij het verrukkelijke natuurschoon, dat „Moeke Noord-Holland” u ter genieting en uitbuiting aanbiedt. Het provinciaal landgoed bij Bakkum bestaat hoofdzakelijk uit begroeide duinen. De duingronden zijn hier voorzien van aanplantingen. En het is geen wonder, dat men van de bezoekers vergt, dat zij de jonge boom-

'n Noodzakelijke bezigheid is het graven van greppels, rond de tent, zoodat het regenwater kan wegllopen.

De tenten, waarin men hier kampeert, zijn zeer „zwakke poppetjes”; het zijn linnen villa's, berekend op een heel gezin. Men treft er onder, die afzonderlijke slaap- en zitkamers hebben; ook geven sommige bezoekers meer de voorkeur aan een eigen huisje, waarover men de beschikking kan krijgen.

Nog 'n voornaam ding: in het pikdonker behoeft men nooit te zitten. Er is voor verlichting zorg gedragen.

en struikgewassen zullen ontzien, niet alleen terwille van het behoud van het natuurschoon, maar meer nog om nuttigheidsredenen, daar, zooals bekend, deze beplantingen het verstuiven der losse zandgronden tegengaan.

Dat de zee dichtbij is, zal er wel niet bijgeschreven behoeven te worden. Maar op weinig plaatsen in ons vaderland zal men zulk een combinatie van bosch, duin en zee bij elkander vinden.

Thans is het kampeerseizoen pas geopend. De eerste liefhebbers zijn al komen opdagen; maar in de groote vacantiemaand Augustus is het totaal aanzicht van het landgoed anders dan op de hierbij gereproduceerde foto's. Nu ligt hier en daar tusschen 't groen 'n tent, nog maar als een wit streepje tusschen de golven, maar over eenige weken kan men zonder overdrijving spreken van een tentenstad. Dan zijn er meer dan tweehonderd tijdelijke woningen op het landgoed bij Bakkum.

Het is er niet alleen een ideaal oord voor geroutineerde kampeersers, maar ook voor hen, die met deze zomeruitspanning nog vertrouwd moeten geraken.

En 'n ernstig candidaat is zeker geworden,
S. v. H.

bestudeering valt erg mee. Zoo zal niemand er bezwaar tegen kunnen maken, dat het verboden is schade toe te brengen aan beplantingen of gewassen. Is u van plan een revolver, een mitrailleur of een kanon mee te nemen om in de duinen schietoefeningen te houden, dan moet u van dit romantische voornemen afzien en uw arsenaal thuis laten. Laat men u ook niet betrappen op eieren rapen — een kunst, die weinig Amsterdammers zullen verstaan — of stroopen — ge gaat er onherroepelijk uit. Meer ingewikkeld is de bepaling, welke u wil beletten „de hellingen tusschen de het dichtst bij het strand aanwezige duinereeks en 't strand te betreden of zich daarvan te laten afrollen of anderen te doen afrollen.”

Verder zijn er nog eenige regels, welke moeten worden opgevolgd ter wille van de goede orde, en welke iedereen als redelijk zal willen erkennen.

'n Prachtig overscholen hoekje, uiterst geschikt om er zijn tenten op te slaan.

Gezicht op Haarlem in 1669, van 't Westen uit gezien.

PENTEEKENING VAN DEN FLORENTIJN PIER MARIA BALDI. RECHTS DE SINT ANNATOREN VAN LIEVEN DE KEY (1613). DE VOORGROND VERMOEDELJK FANTASIE.

Een onbekend Gezicht op Haarlem van Italiaanschen Oorsprong

Tot de reizigers, die in de 17de eeuw ons land met veelzijdige belangstelling bezochten, behoort Cosimo de Medici, prins van Toscane. Geboren in 1642, was hij in 1661 gehuwd met Margaretha Louise van Orléans, kleindochter van Hendrik IV, of liever: de minister Mazarin had de verbintenis gesmeed in het belang der Fransche politiek. Het levensgeluk der bruid was daarmee vernietigd, terwijl de bruidegom al spoedig afleiding zocht in reizen en als jongeman van 25 jaar ons land van Friesland tot Zeeland doortrok. Dat schijnt hem zoo best te zijn bevallen, dat hij twee jaren daarna opnieuw de reis uit Florence aanvaardde en den 14den Juni 1669 uit Engeland komend, te Rotterdam voet aan wal zette. Zijn manier van reizen teekent een Fransch criticus met deze woorden: „Je ne connais aucun exemple d'un prince qui ait voyagé avec tant de curiosité, de goût, d'utilité.”¹⁾

Dit oordeel is gebaseerd op zijn dagboek, in het Italiaansch, vleidend voor onzen nationalen roem en historisch zeer belangrijk: want we vinden er niet alleen allerlei pakkende bijzonderheden in, maar aan dat over de tweede reis zijn bovendien 18 teekeningen toegevoegd van de bezochte steden. Sommige dezer teekeningen zijn zéér lang, die van Amsterdam b.v. drie meter. De tekenaar is Pier Maria Baldi, die tot het gevolg van den prins behoorde.

Het handschrift van het dagboek, in 1919 door dr. G. J. Hoogewerff uitgegeven, bevindt zich in de bibliotheek Medicea-Laurenziana te Florence, en werd aan H.H.M.M. de Koningin en Koningin-Moeder bij hare bezoeken aan Florence getoond. Van de „vedute” „overzichten” der steden wordt bijgaand gezicht op

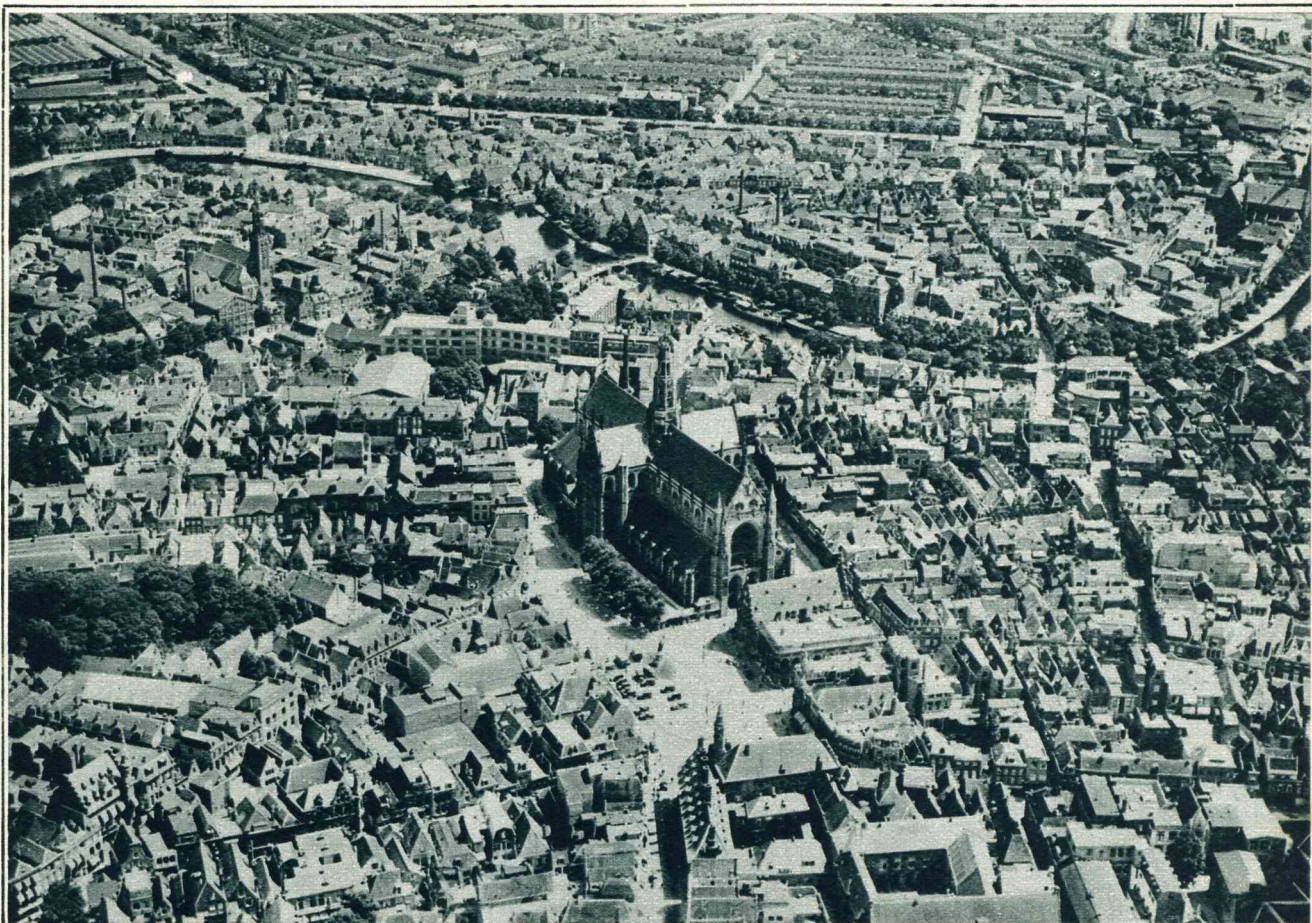
Haarlem voor de eerste maal gepubliceerd. Zelfs op het archief te Haarlem is het niet bekend. De tekenaar kan het hebben uitgewerkt naar een reeds bestaande gravure van vóór 1669, maar voorzoover ik heb kunnen nagaan, is dit niet te bewijzen; wél wijst de geheele behandeling erop, dat we hier een oorspronkelijk stuk werk voor ons hebben. De renaissance-man heeft de torens met groote liefde en minutieus uitgewerkt: de prachtige schepping van Lieven de Key rechts, de St. Bavo en de toren der Bakenesserkerk geheel links, bewijzen dat. Ook de molens hadden zijn bi-

zondere aandacht. Maar topografische juistheid moeten we er niet in zoeken. Zoo ligt b.v. de Houtpoort, geheel rechts, veel te ver van den St. Annatoren verwijderd, en het linksche deel zou aan betrouwbaarheid winnen, als we de tekening vóór den derden molen van links negentig graden naar achteren vouwden. Bij dien molen buigt de stadsmuur n.l. naar het oosten af, en de Bakenessertoren zou dan ongeveer achter den molen komen te liggen.

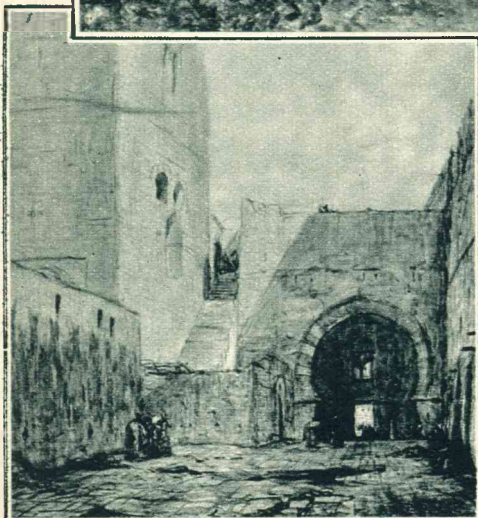
Zoo prikkelt dit hoogst merkwaardig stadsgesicht tot nader onderzoek, en doet ons te meer betreuren, dat de afbeeldingen der andere steden zelfs niet in ons land aanwezig zijn. Plannen om dat doel te verwezenlijken, zijn in wording.

Haarlem. W. M. A. VAN DE WIJNPERSSE.

¹⁾ Ik ken geen anderen vorst, die met zooveel nieuwsgierigheid, smaak en nut weet te reizen.

Haarlem in vogelvlucht — anno 1932.
(K.L.M.-FOTO.)

*Oostersche bruidstoet.**Binnenplaats.*

MARIUS A. J. BAUER

De Nederlandsche schilderkunst heeft wederom een gevoelig verlies geleden door den plotseligen dood van den ver buiten de grenzen van zijn vaderland beroemden schilder en etser Marius Bauer. In 1864 te 's-Gravenhage geboren, ontving hij van

*Het Kremlin te Moskou.**De Moorsche vesting.*

Witsen zijn opleiding, maar hij ontwikkelde zich al spoedig tot een zelfstandig kunstenaar. Zijn groote voorliefde ging uit naar de Oostersche sprookjessfeer. Zijn beste werk is dan ook ontstaan op en na zijn reizen door Turkije en Achter-Indië. Hij onderscheidde zich niet alleen in de keuze van zijn onderwerpen, maar ook door de behandeling. Bij weinig Hollandsche schilders zal men zulk een schoon en groot lichtspel vinden als bij Bauer. Zijn illustraties bij de „Duizend en Een Nacht“-verhalen dwingen terecht veler bewondering af. Zijn zin voor groepeeren en lielde voor het licht herinneren vaak aan Rembrandt. In het Stedelijk Museum te Amsterdam hangen enkele zeer goede werken van den meester, die enkele dagen geleden op het Weesperpoortstation door een beroerte werd getroffen en in het O. L. Vrouwegasthuis te Amsterdam overleed. Wij reproduceeren hier enkele specimen van Bauer's kunst.

Men moet al een Amsterdammer „op leeftijd” zijn om zich de werkelijkheid van dit schilderij van A. Scheerboom te kunnen herinneren. Het stelt het tegenwoordige Thorbeckeplein voor, in 1869 nog Rembrandtplein geheeten. Het standbeeld staat op de plaats, waar nu het parkeerterrein is. De huizen links zijn thans gemetamorphoseerd in

Het Oude Rembr

ude Rembrandtplein

nachtcafé's. Voorts kan men nog gemakkelijk het politiebureau op den hoek van de Reguliersbreestraat en de Halvemaansteeg onderscheiden. Weinig vermoeden zal men zestig jaar geleden hebben gehad van de groote veranderingen, die in dit stadsdeel zouden plaats grijpen. Eens een gemoedelijk pleintje, nu de hartader van het amusementsleven.

Vrouwenleven

DE BLOUSE VIERT HOOGTIJ

Eigenlijk werden er altijd blouses gedragen, want altijd, zolang we ons herinneren kunnen ten minste, is er het mantelcostuum geweest en bij een mantelcostuum is immers de blouse, in den een of anderen vorm, onontbeerlijk. Maar in de laatste jaren is de blouse meer en meer op den voorgrond getreden en nu, in het tegenwoordige seizoen, hebben de grootste Parijsche modeontwerpers zich beijverd voor het lanceren van allerlei nieuwe modellen: eenvoudige blouses voor den ochtend, sportieve blouses, sweaters, pullovers en vesten voor de reis en voor al wie aan sport doen of doen alsof. En dan is er zeer veel werk gemaakt van de blouse voor den namiddag.

Hermès heeft zich vooral gewijd aan sport-ensembles; een gestreept wijd open vest over een blouse met plat rond kraagje van effen jersey wordt gecombineerd door muts, sjaal en handschoenen; bij mutsje en sjaal zijn de smalle strepen, evenals bij het vest, schuin tegen elkaar aan gezet, terwijl diezelfde strepen, in zig-zag lijn, de hoge manchetten der handschoenen sieren.

Een ander model, een eenvoudige pullover van effen beige wol, heeft als eenige garnering om de V-vormige halsopening en om de polsen een gebreiden rand in smalle strepen van rood, groen, wit, geel en bruin. Eenzelfde rand versiert het bijbehorende mutsje.

Rouff maakt bij zijn fraaie namiddagblouses van georgette of crêpe de chine veel gebruik van fijne valenciennes kantjes, die er iets echt vrouwelijks aan geven. Daar is, bijvoorbeeld, een heel

eenvoudig aandoend modelletje van witte crêpe de chine, waarvan het ronde kraagje, dat slechts even den hals vrij laat, versierd is met 4 rijen even ingepimpelde smalle valenciennes boven elkaar. De half lange mouwtjes zijn eveneens met valencienneskantjes ver-

Hoe men strepen tegen elkaar plaatst bij de nieuwe toiletten. Wit met groen gestreepte zijde vormde hier het materiaal. De witte hoed is met groen gevoerd. Een groen wollen mantel completeert 't geheel.

Namiddagjapon van marineblauwe zijde. De bijbehorende bolero is gegarneerd met geplisseerde volants van lichtblauwe organdi.

sierd. Het voorpand van deze blouse heeft als garnering negen smalle opnaaisels aan weerskanten van een paar vingers breedte glad gehouden stof in het midden.

Fijne opnaaisels vormen trouwens van vele der nieuwe blouses de hoofdgarnering. Een blouse van wit crêpe georgette, bijvoorbeeld, heeft een rand van fijn ingenaaide plooitjes dwars onder de armen, welke van voren uitloopt in 'n punt, die

Modern nachthemd met garnering van fijne opnaaisels.

de lijn volgt van de V-vormige halsopening. De pofmouwtjes van deze blouse worden eveneens versierd met een dwarsen rand van fijne opnaaisels.

Bij een ander model van wit georgette, waarvan het voorpand in de lengte met plooitjes is versierd, wordt de ronding van den uitgeschulpten met valencienne kant afgewerkten berthekraag en van de zich daarbij aanpassende mouwtjes verkregen door op regelmatige afstanden, tot halverwege ingenaaide plooitjes.

En bij weer andere modellen werd door schuin ingenaaide plooitjes een strepen-effect verkregen.

Ook bij het moderne ondergoed wordt veel gebruik gemaakt van de praktische en fraaie garnering met fijne opnaaisels.

Een voorbeeld daarvan is het elegante en toch eenvoudige nachthemd van onze afbeelding. De ronde halsopening en de pofmouwtjes zijn ingehaald. Een strik en ceintuur van zijden lint werken het geheel af.

Onze tweede afbeelding toont aan op welke wijze bij de moderne gestreepte toiletten de stof zelve als garnering wordt aangewend. Dit namiddagtoilet van Lucien Lelong, met aangeknippte sjaal, werd ontworpen in groen met wit gestreepte zijde. De bijbehorende witte cloche hoed is van binnen met groen gevoerd. Een groen wollen mantel completeert het geheel.

Het elegante toilet van onze derde afbeelding, „Cocktail” gedoopt, heeft de allernieuwste eenigszins hoog geplaatste taillelijn. Dit toilet in prinsessevorm, werd ontworpen in marineblauw crêpe de chine.

De elegante bolero is gegarneerd met geplisseerde volants van lichtblauwe organdi, geborduurd met moesjes.

PAULA DEROSE.

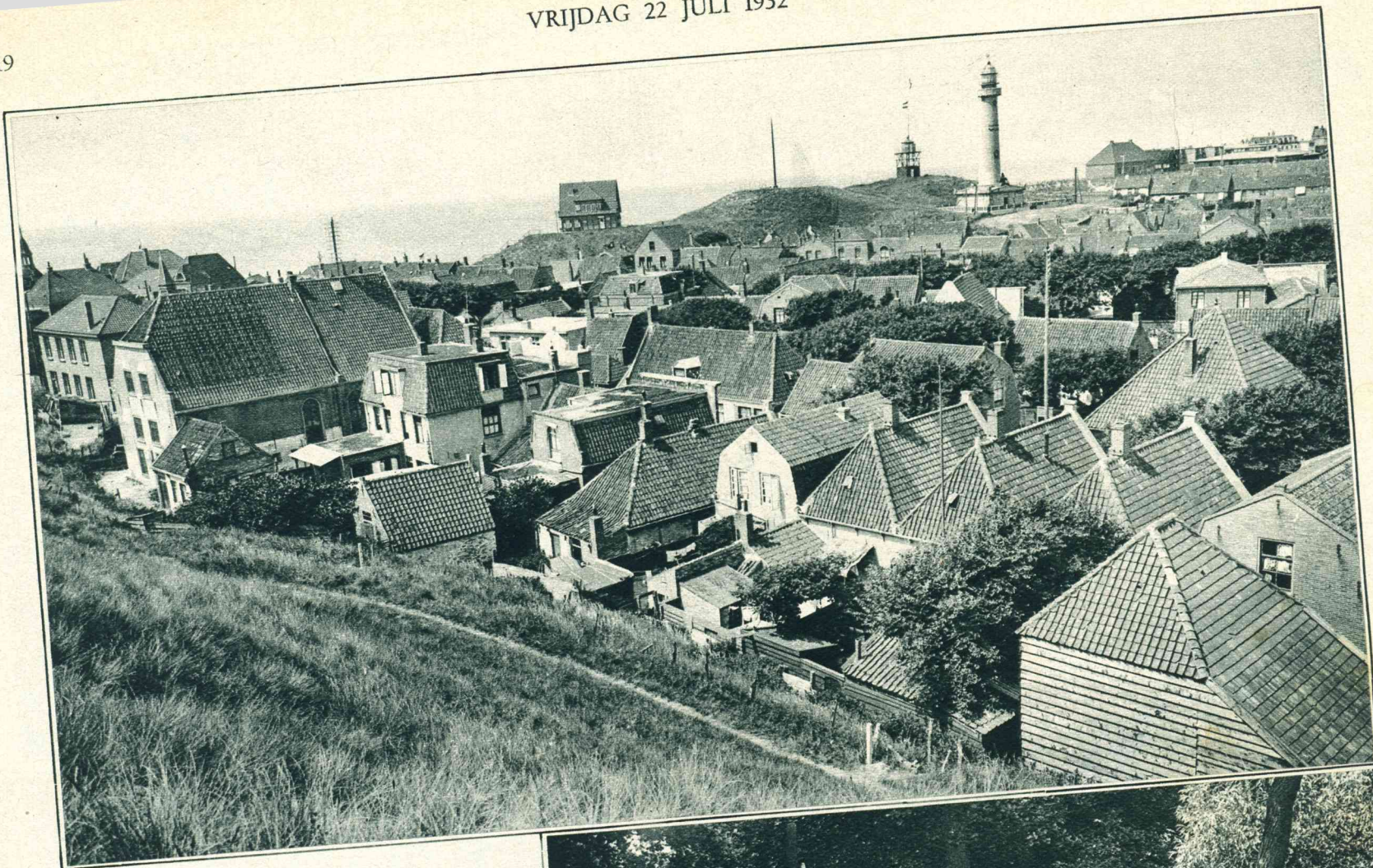
Het gebreide Kapmanteltje.

Ter beantwoording van eenige vragen betreffende het breien van het kapmanteltje, besproken in ons nummer van 17 Juni, nog even 't volgende:

Het manteltje wordt gebreid van tweedraads wol met zijde op aluminium naalden No. 2½.

THÉRÈSE.

*Panorama van het vriendelijke
badplaatsje Egmond aan Zee.*

MOOI NOORD-HOLLAND

Dorpsweggetje te Bergen.

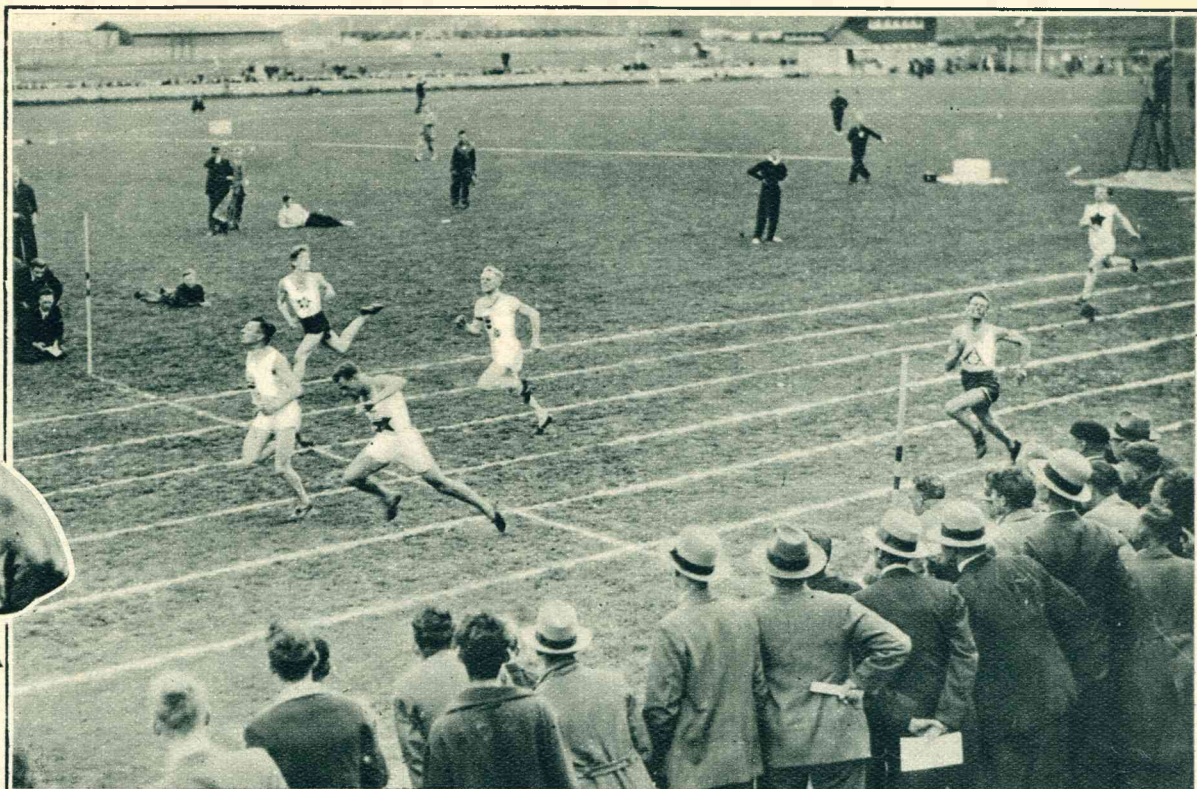
In de duinen bij Egmond.

Brugbogen in het Berger Bosch.

De athletiekwedstrijden om den Prins Hendrik-beker te Hilversum. G. Eysker (Haarlem), die het Ned. record discuswerpen verbeterde.

Spannende athletiek-kampen te Hilversum om den Prins Hendrik-beker. v. d. Berghe (Haarlem) wint het nummer 100 M. hardloopen.

SPORT ALLERLEI

Van de athletiek-wedstrijden om den Prins Hendrik-beker. Burgemeester Lambooy reikt den beker uit aan v. d. Berghe, den aanvoerder van Haarlem.

Nationale dames-golfkampioenschappen te Hilversum. Freule N. v. Limburg-Styrum in actie. Rechts haar partner, mevr. J. Salberg.

Voetbalnieuws uit West-Indië. Een trouwlezer zendt ons dit kiekje van de 1 April l.j. opgerichte voetbalvereniging „Paramaribo”.

met namaak

of zoogenaamde „Ersatz“preparaten. Eischt steeds ASPIRIN-Tabletten met het BAYER-kruis. Deze zullen U zeker bij verkoudheden, reumatiek en alle soorten pijn helpen. Veel namaak wordt vervaardigd door niet-deskundigen en kan schade berokkenen.

ASPIRIN

eenig op de wereld
Let op den oranjeband. Prijs 75 cts.

EEN GELEGENHEID OM RIJK TE WORDEN!

Maar zeker is, indien het geluk slechts enkele seconden met u is, dat u 1 Augustus a.s. de gelukkige winnaar kan zijn van den hoofdprijs, groot één miljoen francs of 98.000 gulden, der loten Crédit National de France 1920, gegarandeerd door den Franschen Staat. Verder nog zeer veel prijzen à een half miljoen francs of 49.000 gulden, 2 prijzen à 200.000 francs, 3 à 100.000 francs, 6 à 50.000 frs. Totaal 2000 prijzen. Na ontvangst van slechts drie gulden zenden wij u onmiddellijk een deelname, welke recht geeft op den geheelen prijs (dus geen gedeelten); 2 stuks f 5.80, 3 stuks f 8.50 en 5 stuks f 13.50. Ieder koper ontvangt drie dagen na de trekking gratis de lijst. Zendt nog heden postwissel of girostorting no. 135173 aan de Firma J. SANDERS, Comm. in Effecten, Hoogstraat 4, Den Haag, Tel. 116587. Verkoop in Nederland wettig geoorloofd. Drie Hollanders waren reeds winnaar van den Hoofdprijs groot één miljoen francs. — Waagt thans ook uw kans voor de 1 Augustus-trekking. Bestelt nog heden!

Adverteeren
doet verkoopen!

VRAAGT EENS AAN

hoe u zonder muziekkennis Piano-Harmonika kunt spelen met gratis bijgevoegde notenbladen. Deze Piano-Harmonika met 22 toetsen en 8 bassen en gratis notenbladen zenden wij u franco huis voor f 35.—. Wanneer u kennis wilt maken met de wereldberoemde

SYRENA HARMONIKA

welke voorzien is van onbreekbare zilverstaaltongen, waardoor prachtige volle toon, vrage den nieuw uitgekomen catalogus no. 93. De Syrena Harmonika wordt zoowel met pianoklavier als met knoppen geleverd met 36 tot 200 bassen.

N.V. HEES & Co. - HAARLEM

Kruisstraat 33

VAN RIJN'S
Utrecht **MOSTERD**
De Beste

100 Sigaren à f 6.-

(10 cts. kwaliteit) midden-groot penaalmodel in fijne Sumatra of Vorstenlanden, rechtstreeks van de fabriek: Engelschesteeg 12, A'dam. Voor het afhalen van sigaren geopend van 8 tot 6 uur. Franco door geheel Nederland.

S. Vigeveno - Amsterdam
Engelschesteeg 12 - Telefoon 47327

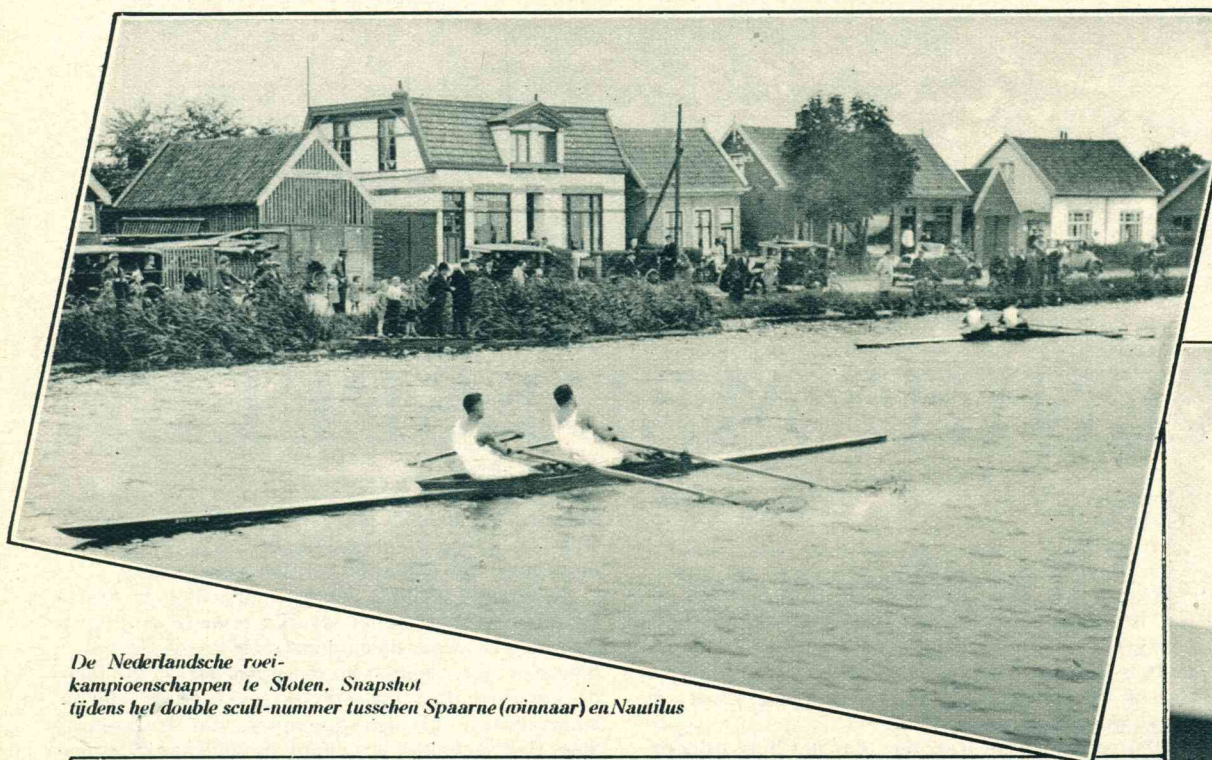
Moeder wees voorzichtig!

Zeg niet dat goedkope limonade goed genoeg is voor Uw kinderen.

Geef hun geen doode vezels en essences, maar fris en vitaminen-houdend vruchtensap, dat hygiënisch bereid is.

Eisch dus van Uw winkelier echte

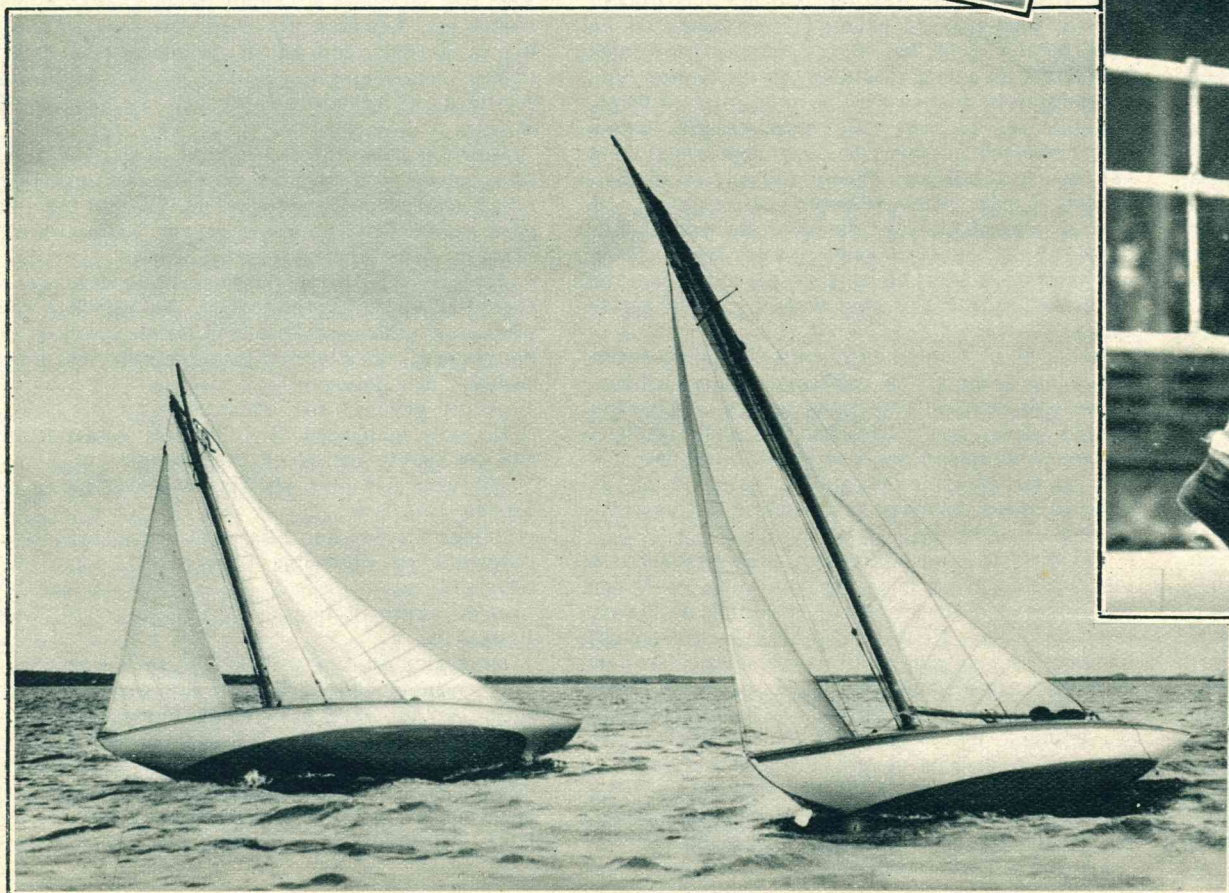
Ranja en Rojo
N.V. C. POLAK GEN. GRONINGEN **GRATIS**
„DE RANJA-SURPRISE“

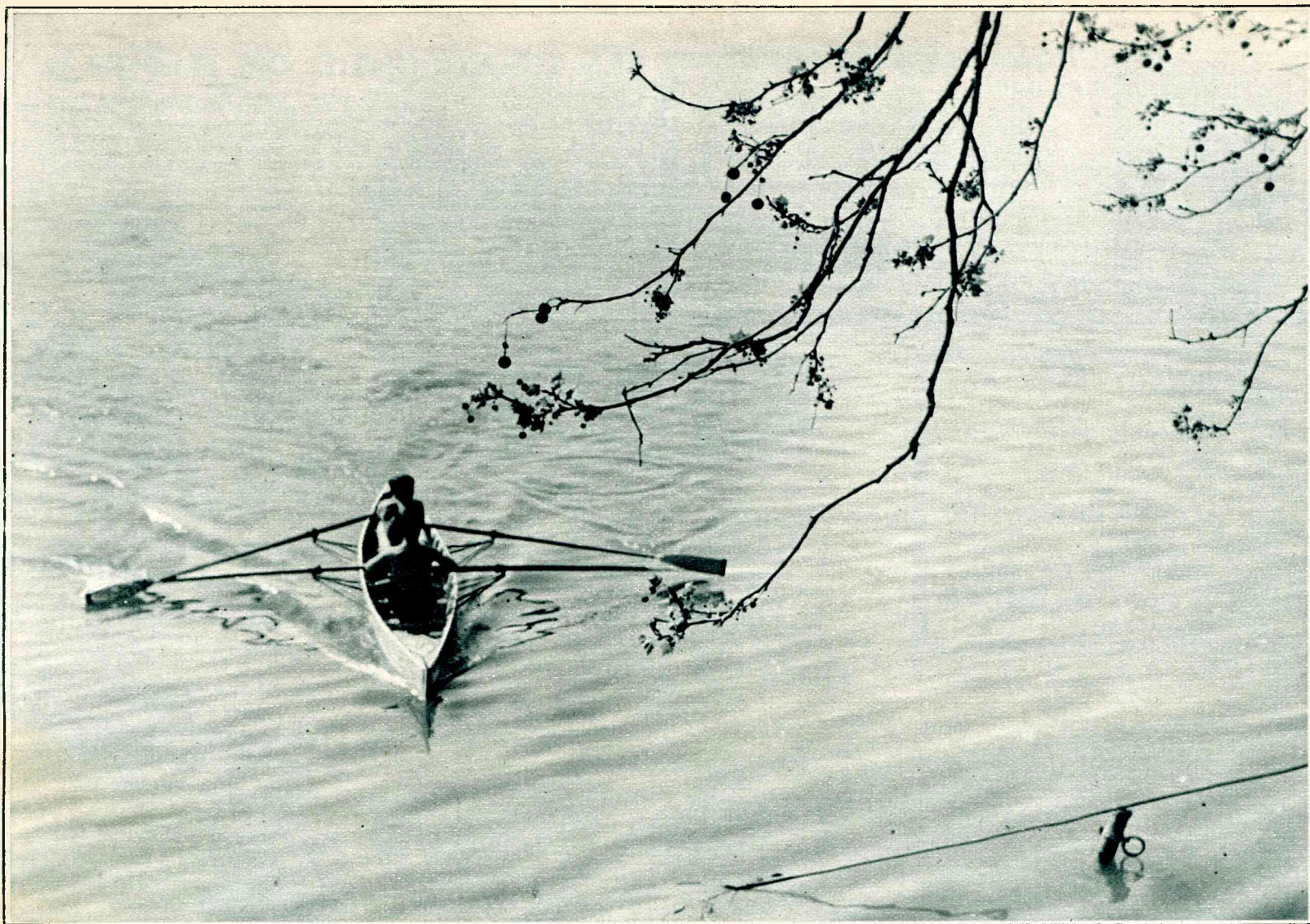
De Nederlandsche roei-kampioenschappen te Sloten. Snapshot tijdens het double scull-nummer tusschen Spaarne (winnaar) en Nautilus

v. Klaveren en Locatelli (Italië) bekampen elkaar Zondag te Rotterdam, waarbij de Italiaan onzen landgenoot op punten versloeg. Moment tijdens het gevecht.

Nationale zeilwedstrijden op het Braasemeer. De regenboogklassers „Holland“ (links) en „Duke“ in actie.

De koele vaart.

DE ONBEKENDE MEDESPELER

Owen Davies, de regisseur, had voor z'n nieuwe Japansche film: Kouro Shio, „de Zwarte Stroom”, een paar opnamen noodig van parelvisschers. Er behoefden geen hoge eischen aan te worden gesteld en daarom leek het hem een geschikt werkje voor Kerridge, een beginnend operator. De instructies, waarmee hij hem heen-zond, waren heel eenvoudig en lieten Kerridge in alles de vrije hand.

„Je gaat direct naar Frisco en steekt vandaar over naar Saka. Die stad ligt ergens in Japan. In de nabijheid ervan vind je 'n rivier, de Zwarte Stroom, waarnaar de nieuwe film genoemd is. Er komen parelmosselen in voor en duikers zijn bij tientallen voorhanden. Neem een paar honderd meter stomme opnamen, zoowel boven als onder water. Daar zal voldoende bij zijn, dat we gebruiken kunnen, we hebben voor de montage niet meer dan 'n meter of tien nodig. Tempo twintig per seconde, je moet erop rekenen, dat de opnamen hier worden gesynchroniseerd. Nog iets te vragen, ouwe jongen?” informeerde Davies, zijn instructies besluitend.

„Neen, niets, ik vertrek onmiddellijk,” antwoordde Kerridge, ingenomen met de opdracht.

„Goed, veel succes en kom zoo spoedig mogelijk terug,” besloot de regisseur en nadat hij Kerridge de hand had gedrukt, verliet deze haastig de studio.

De reis baarde Kerridge geen moeilijkheden en tien dagen na zijn vertrek stond hij op een morgen met een tweetal camera's aan den oever van de Kouro Shio. De Zwarte Stroom was breed en diep en had een loerend, verraderlijk aanzien, hoewel het water rustig voortkabbelde als in een parkvijver.

Kerridge had geluk gehad bij het engageeren van een paar figuranten. Men had hem een ouden visser aangewezen, die weliswaar zelf niet meer dook, maar wiens twee dochters, Fayoko en Hiamito, het parelvissen als beroep uitoefenden. De beide meisjes waren nog jong, slank en fijngevormd als poppen en door de inwerking van de

Door John. D. Claverten.

zon bruinekleur als een sigaar. Kerridge had haar een ruim honorarium voor een paar demonstraties toegezegd en op den vastgestelden morgen trof hij den visscher en de meisjes reeds vroeg op de afgesproken plaats aan.

Hier constateerde Kerridge, dat het licht minder gunstig was voor de onderwater-opnamen en na kort beraad ging het kleine gezelschap eenige kilometers stroomafwaarts, waar de Kouro Shio een miniatuur binnenmeer vormde met ondiepe, stroomlooze boorden. De parelmossels waren hier schaarsch en door de bijzondere gesteldheid van den vulcanischen bodem vrijwel waardeloos, zoodat op deze plaats nimmer gedoken werd. De scherpe slagschaduwen, die door de omringende bergen op het watervlak geworpen werden, maakten het meertje echter bij uitstek geschikt voor de opnamen, zoodat Kerridge besloot niet langer te zoeken.

Nadat hij de diepte had gepeild, liet hij de waterdichte en automatisch werkende camera zinken, stelde ook de open camera op en gaf een teeken aan de beide Japanschen, dat zij konden duiken. Langzaam draaiend aan den zwengel, de lens van het toestel voortdurend gericht houdend op de meisjes, hield Kerridge nauwkeurig al haar bewegingen in het oog.

Fayoko liep naar den oever, besprenkelde zich vlug met water en boog even de knieën. Als een losgesprongen veer schoot zij plotseling de hoogte in en het volgend oogenblik dook zij met gestrekt lichaam en gebogen hoofd in de diepte, snel en sierlijk als een visch en een waaijer van schuimende waterdruppels verspreidend.

„Kranig,” mompelde Kerridge binnensmonds, Hiamito in de lens opvangend. Het meisje dook even zeker en krachtig als haar zuster en rustig doordraaiend, knikte Kerridge den ouden Japanner goedkeurend toe. Het duurde bijna drie mi-

nuten, voor de zusters weer aan de oppervlakte verschenen, beiden met een net, dat halfgevuuld was met kleine parelmossels, die zij op den bodem inderhaast bij elkander hadden geraapt.

De meisjes haalden eenige malen diep en krachtig adem en verdwenen daarna weer in de diepte. Kerridge liet haar de demonstratie nog eenige malen herhalen en eindelijk van meening, dat hij voldoende opnamen had om Davies tevreden te stellen, waarschuwde hij den Japanner, dat het genoeg was. Een oogenblik later dook Fayoko aan de oppervlakte op. Kerridge liet even den zwengel los en klapte goedkeurend in de handen. Het meisje dankte hem met een glimlach en zich het water uit de haren schuddend, wachtte zij haar zuster af.

Kerridge draaide werktuiglijk door, totdat hij na ongeveer een minuut Fayoko een onrustigen blik met haar vader zag wisselen. Hij had absoluut geen vermoeden van eenig gevaar, maar die blik maakte hem opmerkzamer. Fayoko riep haar vader een paar onverstaanbare woorden toe en terwijl zij op den oever toeliep, zag Kerridge haar plotseling opnieuw duiken. Hij begreep, dat er iets niet in orde moest zijn en wendde zich licht ongerust tot den Japanner.

„Is er gevaar, mr. Yamata?”

De oude man keek hem met een donkeren blik aan en haalde twijfelend de schouders op.

„Ik weet het niet, sir,” antwoordde hij in gebroken Engelsch.

Beiden hielden hun blik strak op het watervlak gevestigd en plotseling ontsnapte Yamata een schorre kreet.

„Het duurt te lang, sir, het duurt te lang; Fayoko...”

Hij brak plotseling den zin af, toen aan de oppervlakte een menigte bellen en rimpels verschenen, juist alsof het water in de diepte hevig in beroering werd gebracht. Kerridge verwachtte nu elk oogenblik de beide meisjes weer te zien bovenkomen, doch toen hij Yamata aanstalten zag maken, eveneens in de diepte te verdwijnen, begreep hij, dat er een vreeselijk ongeluk moest hebben plaats-

gehad. Hij liet zijn zwengel in den steek en sprong op den ouden man af.

„Wat gaat gij doen?” vroeg hij met heesche stem, plotseling ontsteld door een gedachte, die hij niet onder woorden durfde te brengen.

Yamata gaf hem geen antwoord, maar stootte zich met alle kracht, waarover hij nog beschikken kon, van den oever af en dook in het water. Met snel toenemenden angst bleef Kerridge wachten, dertig, veertig seconden, een minuut, twee minuten... toen werd plotseling het grauwe hoofd van Yamata aan de oppervlakte zichtbaar. Er lag zooveel en zoo'n suggestieve angst op het gerimpelde gelaat van den man, dat Kerridge, die anders niet licht geroerd was, zich aangegrepen voelde door ontzetting en eenige oogenblikken als verlamd bleef staan. Eerst toen het tot hem doordrong, dat Yamata's krachten langzaam wegsiepeleden en de man zelfs te moe en uitgeput was om zich drijvende te houden, kwam hij tot zichzelf.

Hij sprong gekleed te water, greep den Japanner beet en crawlde naar den oever, den ander voor zich uit duwend. Zoodra zij grond onder de voeten hadden, schudde Kerridge den oude doodelijk verschrikt bij de schouders heen en weer.

„Waar zijn ze?” schreeuwde hij radeloos. „Wat is er gebeurd?”

Yamata wrong de handen samen en liet zich hulpeloos op den grond vallen.

„Ik weet het niet, sir, ik weet het niet,” herhaalde de oude man eenige malen achter elkander, met een versuft blik naar het watervlak starend. De ontzaglijke spanning, waarin Kerridge was komen te verkeren, brak zich baan in een misplaatste verwensching en weer greep hij Yamata ruw bij de schouders.

„Maar zeg het dan toch: waar zijn ze, wat is er gebeurd, wat kan er gebeurd zijn?” viel hij woest uit.

De Japanner gaf geen antwoord, doch barstte in een wanhopig weeklagen los, dat Kerridge door de ziel sneed. Zijn angst en ontzetting dwongen den operateur iets te doen om zich lucht te geven en hoewel hij wist, dat zijn pogingen absoluut nutteloos waren, dook hij het water in. Kerridge was een zwemmer, maar geen duiker. Zijn kleeding bemoeilijkte zijn bewegingen en hij kwam niet dieper dan eenige meters. Wanhopig bleef hij langen tijd rondzwemmen, nu eens aan de oppervlakte, dan weer onder water, totdat hij op het punt te stikken, ijlings naar boven schoot. Als een razende sloeg hij om zich heen om tot verademing en kalmte te komen en eindelijk gaf hij het op en liet zich gebroken naast den ouden man neervallen, die met een verwezen blik naar het watervlak bleef zitten staren en telkens weer opnieuw in jammerklachten uitbarstte.

Eerst langzamerhand kwam Kerridge tot een goed begrip van de werkelijkheid, hoewel hij nog niet in staat was op een geregelde manier over de vermoedelijke oorzaak van het ontzettende ongeluk te spreken. Hij kwam tot het inzicht, dat 'n langer verblijf op deze plaats volkomen nutteloos was en bewoog den ouden man op te staan en hem behulpzaam te zijn bij het ophalen van de camera. Plotseling viel het hem in, dat wellicht de opnamen licht over deze duistere gebeurtenis zouden kunnen verspreiden en dit prikkelde hem tot een koortsachtige bedrijvigheid. Hij had in Kashimo, waar hij overnacht had, geen gelegenheid om de film te ontwikkelen en daarom wilde hij zoo spoedig mogelijk naar Hollywood, wetende dat hij geen rust meer zou hebben, voor 't noodlottig geheim achterhaald was.

Het gelukte hem Yamata over te halen hem te vergezellen en met een ziek, ellendig gevoel keerde hij een uur later in Kashimo terug, waar het ontzettend ongeluk de grootste ontsteltenis verspreidde. Na een slapelozen nacht, gevolgd door nog een laatste onderhoud met den ongelukkigen Yamata, wien hij een ruime schadeloosstelling beloofde, ging hij op weg naar Saka, waar hij zich onmiddellijk inscheepte voor San Francisco. Zeven dagen later betrad hij Davies' studio en nog steeds onder den indruk, bracht hij den regisseur verslag uit van het gebeurde.

Davies sprong verbaasd op, toen hij alles had angehooord.

„Wel kerel, je stelt je aan, of je je moeder of je vrouw verloren hebt,” viel hij lachend uit. „Dat ongelukje, waarvan jij zoo onder den indruk schijnt te zijn, kan het grootste succes van de film worden.

Als de camera goed gewerkt heeft, wat wil je dan nog meer? Kan jij je grooter sensatie voorstellen dan een wanhopigen kamp van een jong meisje met den dood? En dat in werkelijkheid en dan op den bodem van een rivier? Je weet dat „Afrika spreekt” avond aan avond uitverkochte theaters trok, niet alleen in New York, maar door geheel Amerika. En waarom? Heusch niet om de natuurtafereelen, om de close-ups of om de montage, dat verzeker ik je! Het was alleen, omdat een leeuw een levenden neger verslond. Maar dit kan alles overtreffen, ouwe jongen. We zenden dien neger of wat is het... 'n Japanner dan, 'n cheque van vijfduizend dollars voor zijn dochters, dat is meer dan een heel dorp van dat gele gevaar waard is... Waar heb je de camera?” onderbrak Davis zichzelf plotseling.

De regisseur had zich allengs meer opgewonden en vol pijnlijke verbazing had Kerridge hem angehooord. Hij was een mensch en de zakelijke beschouwingen van Davies vervulden hem met morele walging.

„Ik heb haar aan Clynt gegeven en hem verzocht de film te ontwikkelen,” gaf hij den regisseur onwillig ten antwoord.

„Prachtig, ik zal zeggen dat ze er haast mee maken, dan kunnen we haar deze week nog montereën,” viel Davies handenwrijvend uit. „Alles in orde, beste jongen! Als ik me niet vergis, heb je ons een geweldig succes bezorgd, dat zal ik niet vergeten. Je weet, dat ze nog nooit van Davies hebben gezegd, dat hij ondankbaar of gierig was en jij zal niet de eerste zijn, die 't zou moeten zeggen...”

En Kerridge amicaal op den schouder kloppend, dwong hij hem te gaan zitten en greep naar zijn chequeboek om zijn voorloopige dankbaarheid in klinkenden vorm uit te drukken.

* * *

De nieuwe film beloofde werkelijk een succes te worden, een buitensporig succes zelfs. De opnamen van den bodem van de Kouro Shio hadden ook Davies doen griezelen en wie den regisseur kenden, wisten wat dit beteekende. De reproductie van zijn opnamen op het witte doek van de studio had Kerridge bijna krankzinnig gemaakt van angst en afschuw en nog denzelfden dag had hij in 'n uitval van blinde razernij den regisseur met den dood bedreigd. Men had hem inderhaast naar een inrichting overgebracht en ongevoelig voor dat lot, had Davies er alles op gezet om de film zoo spoedig mogelijk uit te brengen.

Hij had het heele scenario opnieuw bewerkt en met koortsachtige onrust wachtte hij den dag van de première af, die in het New-Yorksche Rosey-theater zou gaan. De oorspronkelijke titel „Kouro Shio” was veranderd in „De onbekende medespeler” en gedurende veertien dagen had hij die woorden door middel van een geweldige reclame-campagne in de ongevoeligste hersens geschroefd.

„De onbekende medespeler” werd op den lang verbeiden avond uitgebracht voor een stampvolle zaal, waarin zich de elite van den geheelen Staat New-York vereenigd had. Davies zat in een loge, gloeiend van overspanning, tot in het diepst van zijn hart overtuigd van het succes en blakend van eerezucht. Hoe de film ook zou worden ontvangen, die eene scène op den bodem van den Zwartten Stroom zou allen meeslepen en zij zou zijn naam als onnavolgbaar regisseur tot aan de uithoeken der wereld beroemd maken...

De film stelde teleur, merkbaar teleur. Het was ontegenzeggelijk een knap stuk werk, maar geen openbaring. Na de gevoelige reclame die ervoor gemaakt was, verwachtte het verwende publiek iets meer dan een paar handig gevonden close-ups, 'n nieuwe manier van afblenden en 'n triviale Japansche liefdesgeschiedenis, waarin twee zusters om het bezit van een man vochten.

Het uitbliven van applaus liet Davies onverschillig, totdat eindelijk, eindelijk, de scène ophanden was op den bodem van den Zwartten Stroom, de scène, die den dood aanschouwelijk maakte van twee jaloersche zusters, wier leven ten offer viel aan de vijandschap en den haat van den medespeler in het drama, die in het scenario „de onbekende” was genoemd.

Het werd doodstil in de zaal, toen Fayoko en Hiamito op het witte doek verschenen. De kleine, halfontkleede, popperig-fijne figuurtjes, die aan elegant-gevormde sigaren deden denken, wekten

belangstelling en toen de beide meisjes een oogenblik haar lachende, kinderlijke gezichtjes naar het publiek wendden, liep er een gefluister van sympathie en bewondering door de zaal.

De effects-men hadden de scène meesterlijk nagesynchroniseerd, zelfs het zich besprenkelen met water en dedaarmeegepaardgaande diepe zucht van Fayoko, waren schitterend geïmiteerd. Als een visch zag men het meisje de diepte induiken, waar zij in 't lensveld van de camera kwam, die op den bodem stond opgesteld. Onder water verloren de beelden veel van hun scherpte en scheen alles omringd van een nevelig waas, waarachter echter elk voorwerp zijn oorspronkelijken vorm behield.

Fayoko werd onmiddellijk gevolgd door Hiamito en duidelijk zag men de beide meisjes den bodem betasten en de schaaldieren losbreken, die zij met vlugge, vaardige vingers verzamelden en in het net wierpen. Vervolgens zag men haar naar de oppervlakte stijgen en even later opnieuw in de diepte verdwijnen. Dit tafereel herhaalde zich tweemaal, toen zag men Fayoko alleen de hoogte inschieten en Hiamito op den rotsigen bodem achterblijven.

Het meisje wendde zich met het gelaat naar de camera en op de knieën liggend, strekte zij de rechterhand naar een kleine mosselenbank uit, waarvan de kalkafzettingen duidelijk op het negatief zichtbaar waren. Achter haar kwam plotseling iets grauw aanzweven, een soort boomstronk met een aantal wortels. Het meisje richtte zich op om te stijgen en als toevallig gleed een der wortels haar over den rug. Men zag haar huiveren en de armen uitslaan en opspringen, maar nu gleed een tweede wortel haar over de borst. Hiamito's gelaat teekende plotseling hevigen angst af en met een ruk trachtte zij zich van de wortels te bevrijden.

De boomstronk kwam nu uit den nevel recht voor de lens van de camera te zweven en plotseling klonk hier en daar een flauwe kreet van ontsteltenis in de zaal. Het witte doek vertoonde een grauwe, afzichtelijk lichaam, met niets anders dan 'n mondopening, waaromheen acht armen stonden, die zich een voor een om het brooze lichaam van het Japansche kind-vrouwje sloten en die haar verstikten in een doodelijke omhelzing. Men zag Hiamito worstelen, men zag 'n wilden, krankzinnigen angst uit haar oogen puilen en men hoorde, boven het ruischen van het water uit, hoe het laatste restje lucht met een reutelend, piepend geluid uit haar longen werd geperst.

Iedereen in de zaal begreep de vreeselijke teekening van dit werkelijkheidstooneel en iedereen voelde zich aangegrepen door een ontzetting, die aan den rand van den waanzin begon te grenzen.

Davies' „Onbekende medespeler” was een inktvisch: de Octavus en zijn vreeselijke tentakels verbrijzelden en vergruisden het teerste vrouwenlichaam, dat ooit op het witte doek aan de op sensatie beluste oogen van 'n verwend en overprikkeld publiek was prijsgegeven.

Het monster liet zijn prooi plotseling los en snel zag men het lichaam met den stroom meedrijven. Maar tegelijk grepen de onschuldige slingerende tentakels alweer naar boven. De niets-vermoedende Fayoko dook tot op den bodem en onmiddellijk zag men een der vangarmen het hoofd omklemmen. Fayoko rukte en sprong en sloeg in blinden, dollen angst links en rechts om zich heen...

Toen werd het tafereel plotseling onderbroken. Een enkele wilde kreet van dierlijken angst, ontsnapt aan een der toeschouwers van de laagste rangen, verloor plotseling het publiek uit de beklemming van den waanzin, die de hersens dreigde te schroeien. Er klonken woedende uitroepen, vloeken en verwenschingen door de zaal; hier stond 'n verontwaardigde vrouw op, daar werd haar voorbeeld gevolgd door tien anderen en na een oogenblik aarzelen, verhief zich het publiek van zijn zitplaatsen en stroomde met verbijsterende haast de zaal uit.

„Zakken! Zakken!” schreeuwde Davies, wit van woede en schrik. „Zakken en het vervolgprogramma draaien,” gilde hij nogmaals, maar plotseling viel hij doodsbalek in de kussens neer. Hij zag, dat het publiek zich met afschuw afwendde en hij begreep, dat hij zich misrekend had.

Wanhopig staarde hij in de helverlichte, leeggestroomde zaal voor zich uit en een verloren toekomst in: de Onbekende medespeler had zijn reputatie als regisseur voorgoed vernietigd en als een vloek zag hij zijn leven voor zich liggen.

DE KOSTSCHOLENSTAD

Lausanne is niet alleen de stad, waar men, sinds 1919, vrijwel onafgebroken vergadert om de gevolgen van den vrede te boven te komen. Het is ook de plaats, welke er zich op beroemen mag een record aantal jonge dames-kostscholen binnen haar muren te hebben. Geen wonder, dat de ijverige gedelegeerden der verschillende naties iederen keer opnieuw met zooveel enthousiasme naar deze fraaie gemeente aan het meer van Genève vertrekken. Immers, op straat komt men aanhoudend lieflijke verschijningen tegen, en aan een enkelen bevoorrechte wordt het toegestaan een kijkje te nemen in de mooie villa's, welke tot een aangenaam verblijf voor jonge meisjes uit alle deelen van Europa zijn ingericht. Dat het leven er voor hen, ondanks de studie, nog zoo kwaad niet is, bewijzen onze foto's.

← „Meisjes in uniform.” — Het lesuur.

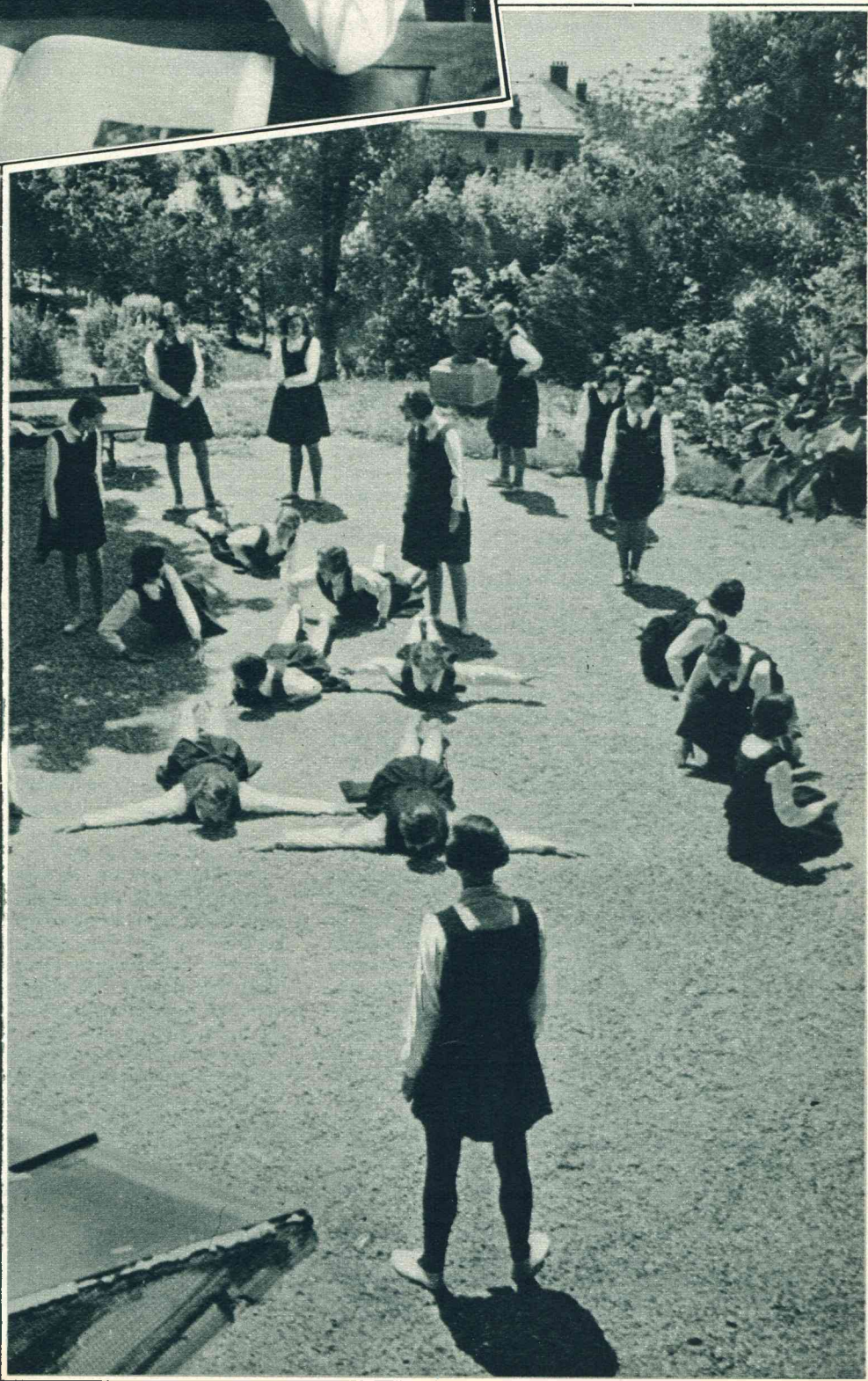

De gemeenschappelijke maaltijd.

De saaië Zondagmiddag.
Handwerken en brieven lezen.

Gymnastiekoefeningen in den
tuin van het pensionaat.

DE BRUUT

DOOR
DOUGLAS
NEWTON

Hij beet van zich af tegen een groote figuur, die hem een bevel toesnauwde. Het volgende oogenblik voelde hij zich in een hoop touwen tegen 't dek geslagen en hij begreep dat een kracht, sterker dan de zijne, hem had overmeesterd. Hij wist eigenlijk niet precies of hij door menselijke spierkracht was neergeveld, of dat een golf water en zijn groote vermoeidheid, die ten slotte tot lijdelijkheid voerde, hem werktuiglijk tot gehoorzaamheid hadden gebracht.

Lang voordat de dageraad aanbrak, waren beide mannen houten poppen geworden, die mechanisch de bevelen opvolgden zonder nadenken en ondanks alle vermoeidheid. Zij keerden zich zelfs niet eens tegen de Dago's, wanneer dezen een spottende opmerking maakten. Zij duwden ze alleen opzij, opdat zij niet in hun werk zouden worden belemmerd. Bij het aanbreken van den dag hadden zij, ondanks een gierenden en rukkenden tegenwind, de kust een flink eind achter zich. Martin Sodes gaf zonder eenig teeken van vermoeden zijn laatste bevelen en daarna sleepten zij zich naar den salon. Zij gingen nog een korte poos slapen, doch Sodes nam geen rust. Het was tegen den middag, voordat hij het dek verliet. En eerst toen zagen zij, dat hij gewond was.

Jennifer voelde een rilling, toen zij den ruwen doek om zijn arm zag, doch wederom was het Liliás, die handelend optrad. Zonder twijfel verheugde zij zich er op, met den sterken man een flirt te beginnen. Zij trad op hem toe, raakte het verband aan en zei: „Ik geloof, dat ik daar beter voor had kunnen zorgen.”

„Niet noodig,” zei hij kalm, terwijl hij haar in het gelaat zag. „Topi heeft reeds het noodige gedaan.”

„Dat zie ik,” glimlachte zij, „doch het is beter voor een wond, indien zij zorgvuldig wordt behandeld.”

„Het is slechts een schram en ik heb er in 't geheel geen last van.”

Zij verwijderde vastberaden het verband en haar vingers gleden snel en met kenteekenen van ervaring over de plek, waar een kogel de spieren had geraakt. Deze vingers deden echter nog meer. Jennifer kon zien, hoe haar vingers bijna liefkoozend over den zwaar gespijerd arm gingen en wederom voelde zij inwendig pijn.

Die man was een bruto. Hij had haar met een onvergeeflijke ruwheid en hardheid behandeld. Zijn houding wekte de veronderstelling, dat zij, de erkende schoonheid in de omgeving waar zij vroeger immer vertoefde, voor hem weinig of niets betekende. Zij haatte hem — en toch deed het haar pijn, dat Liliás, en niet zij, voor zijn gewonden arm zorgde. Het meeste trof het haar, dat Liliás hem voor zich scheen te winnen.

Doch dit was in werkelijkheid niet het geval. Martin Sodes bleef even kalm en onbewogen als altijd onder Liliás' zachte, bijna verleidelijke verzorging. Met een weinig waardeering en geamuseerdheid in zijn effen blik keek hij neer op het groote, mooie, glimlachende meisje.

„Ik geloof,” dacht Jennifer, „dat hij haar aan kan.” Er was niets kwaadaardigs in Jennifer's gedachtengang en toch was zij eenigszins verheugd bij deze meening. . . . Vreemd toch, zij wist zeker, dat zij Martin Sodes haatte.

„Verwondert het u niet, dat een aardig, wereldsch en op het oog volkomen onarbeidzaam meisje een dergelijk praktisch werk kan verrichten?” vroeg Liliás, glimlachend opziende naar Martin Sodes, terwijl zij het verband om zijn arm wikkelde.

„Ik vrees van niet,” antwoordde Martin kalm. „Ik heb gehoord, dat het Roode Kruis-werk onder uw kringen druk wordt beoefend.”

„Wat jammer!” zei zij zacht spottend. „U berooft mij van het genoegen u eens verwonderd te zien.”

„Dat dacht ik wel,” klonk wederom rustig zijn antwoord en Liliás kon niet nalaten hem even aan te kijken. Dat was te veel — zelfs van een aan-

KORTE INHOUD VAN HET VOORAFGAANDE.

Te Saluce in Zuid-Amerika arriveert een klein gezelschap Engelschen, bestaande uit de heeren Paul Glen, Bevis Probyn, de dames Jennifer Daun en Liliás Seyler. Zij voeren een groote hoeveelheid goud met zich mede, waarop de roofzuchtige bevolking loert. Het gezelschap scheept zich in aan boord van de Evelyn Hope, welke onder bevel van den wakkeren kapitein Sodes staat. Rooverbenden onder aanvoering van Pascobas en Cipriano probeeren het schip te bemesteren. Dank zij het krachtige optreden van Sodes wordt dit verhindert en men kiest zee naar Fogasta. Daar wil men een halfbroer van Jennifer uit de gevangenis bevrijden. Evenwel wordt het schip door Pascobas opnieuw achtervolgd. Met groote moeite ontsnapt men uit de haven naar volle zee. Liliás heeft een vinnigen woordenstrijd met Martin Sodes.

biddelijken bruto. Het was te zeer op den man — in dit geval op de vrouw — af. Hij was eigenlijk praktisch bezig haar te waarschuwen. Er welde iets in haar op — woede en vastbeslotenheid.

Jennifer was door zijn woorden aangenaam beïnvloed. Waarom? Zij wist het niet. Zij wist echter, dat deze groote man, — dien zij haatte — geen gevaar liep onder de betoovering van Liliás te komen. Zij werd bijna vriendelijk. Zij wendde zich af van de uitgestrekte wildernis, die zich in de verte langs de kust aan haar oog vertoonde en trad op het tweetal toe. Zij zei:

„Kapitein Sodes, ik heb u nog niet bedankt — het is mij niet mogelijk u genoeg te bedanken voor het feit, dat u vannacht mijn leven hebt gered.”

Over den schouder van Liliás zag hij haar aan. Drongen haar schoonheid, de liefalligheid en gratie van haar gestalte tot hem door? Met geen enkel teeken toonde hij dit. Eenvoudig antwoordde hij:

„Wij bedanken elkaar hier in deze streken niet voor iets dergelijks, miss Daun. Het spreekt zoo geheel vanzelf.”

„Dat verklaart dan zeker tevens, waarom u mij niet hebt bedankt, dat ik uw leven heb gered, kapitein Sodes,” merkte Liliás op, terwijl zij terugtrad en hem met haar donkeren oogopslag doordringend aanzag.

Op haar gelaat was de spottende openhartigheid van haar woorden duidelijk te lezen. Zij was zeer schoon in haar beheerscht, doch verleidelijk optreden.

„Wenscht u, dat ik u bedank, miss Seyler?”

„Misschien niet; doch wel, dat u het zich herinnert.”

„Dat is een van de redenen, waarom wij juist nimmer bedanken,” zei hij met een grimmigen glimlach. „Wij willen niet, dat men aan iets wordt herinnerd; wij willen niet, dat een zekere verplichting ontstaat.”

Liliás wierp hem met gefronst voorhoofd een snellen blik toe. Werkelijk, voor een bruto was hij gevaarlijk scherpzinnig — en openhartig.

„Dus u wilt niet, dat Jennifer eenige verplichting ten opzichte van u gevoelt?” vroeg zij zacht.

„Die heeft zij ook niet.”

„Ik bezit uw edelmoedigen geest niet. Ik houd er van, dat de menschen eenige verplichting aan mij hebben,” glimlachte Liliás.

„Dat merk ik.”

De volle, roode lippen, die hem tegenlachten, werden plotseling op elkaar geperst, en de wenkbrauwen bedekten de oogen bijna geheel om de vlaag van woede te verbergen, die in haar opwelde. Deze bruto was niet zoo heel gemakkelijk aan te pakken, of wel hij was verstandig genoeg om in te zien, dat eenvoudige openhartigheid het beste schild was tegen haar zachte, katachtige manieren. Zij voelde zich van haar stuk gebracht, zij was boos, doch overigens was zij niet in het minst van plan haar streven op te geven. Zij zou hem een lesje geven en was er zeker van, dat dit haar op een of ander oogenblik volkomen zou gelukken. Zij zou met dezen man spelen én hem straffen.

Van onder haar neergeslagen wimpers zag zij hem aan.

„Zooals u ongetwijfeld zult toegeven, Martin” — hier zweeg zij een oogenblik — „Sodes, begrijpen wij elkander.”

„Ja,” zei hij, „ik begrijp het volkomen.”

No. 5

Zij had wel kunnen stampvoeten om de kalme, zekere wijze, waarop hij haar eigen wapens tegen haar keerde. Jennifer, die wel eenigszins uit het veld was geslagen door Liliás' verleidelijk optreden, moest bijna lachen om de nederlaag, die haar vriendin thans moest lijden. Martin Sodes doorzag Liliás. En Jennifer was bijna blij, dat hij niet vatbaar was voor haar handelwijze. Om echter die blijdschap te verbergen, verliet zij het tweetal en ging naar het dek.

„Je hebt haar weggejaagd,” zei Liliás, deze gelegenheid aangrijpend om hem te treffen. Zij boog zich over het verband, zoodat haar donker zacht haar zijn wang aanraakte — zij wist welken invloed dit op mannen had. „Zij ondervindt bij u een te harde en scherpe ervaring, Martin Sodes.”

„Dat is meer dan waarschijnlijk,” stemde hij onbewogen toe.

„U schijnt er niets om te geven, dat zij u verfoeit,” fluisterde zij.

„U overdrijft haar belangstelling in mijn persoon,” antwoordde hij rustig.

„Is dat bescheidenheid of onverschilligheid?” vroeg zij glimlachend.

„Doet het er wat toe?”

„Neen,” gaf zij toe, „dat geloof ik niet.” Zij vroeg zich af of het inderdaad onverschilligheid in hem was of kracht. Doch zij wist, dat het zinspelen op kracht vleidend was. „Ik veronderstel, dat het een sterken man als u onverschillig laat, wat wij jonge vrouwen van hem denken?”

Deze opmerking scheen hem even in de war te brengen. Hij zou wellicht iets onaangenaams zeggen aan het adres van jonge vrouwen en dan kon zij het benutten tegen Jennifer. Hij zou wellicht een klein compliment uiten en dan zou zij het kunnen benutten voor zichzelf.

„Het is van weinig belang, wat ik van hen denk,” antwoordde hij rustig en wederom zou zij hebben kunnen stampvoeten over de wijze, waarop hij haar valstrik ontweek.

„Dat is klaar,” mompelde zij, terwijl zij het verband vastlegde op een wijze, waardoor hij de aanraking van haar fijne vingers goed kon voelen. „Ik geloof niet, dat u iemand is, die er verder nog eenige aandacht aan zal schenken. Je bent vreeselijk sterk, Martin — beangstigend. Ik ben bang voor je.”

Dat was een van haar oude trucs. Vertel een man, dat je bang voor hem bent en hij ziet zichzelf onmiddellijk als den onweerstaanbaren overwinnaar, die zijn rol, zijn taak moet vervullen.

„Indien dat waar is,” zei Martin Sodes met zijn grimmigen glimlach, „ondergaat u een voor u persoonlijk ongekende ervaring. Doch ik meen te mogen opmerken, miss Seyler, dat het niet waar is.”

Hij wendde zich zonder meer om en verliet den salon, haar achterlatend in machteloze woede. Hij was voortdurend tegen haar opgewassen geweest en had haar ten slotte nog bijna afgesnauwd.

Paul Glen, die een oogenblik later de groote kajuit binnentrad, vond haar met een woedenden trek op het gelaat aan de tafel zitten. Hij staarde haar aan en vroeg:

„Wat is er, Liliás? Is er iets niet in orde?”

Zij hoorde zijn stem, voordat zij hem zag, doch onmiddellijk werkten haar gedachten. Zij wendde zich tot hem met een schitterend voorgewenden zucht van opluchting.

„O Paul,” riep ze half snikkend uit, „ik ben blij, dat je bent gekomen. Ik ben blij, dat hij je heeft hooren aankomen.”

Paul was maar al te licht geneigd om onmiddellijk een conclusie daaraan vast te knopen: „Wat is er? Sodes was hier, nietwaar? Wat heeft hij uitgevoerd?”

Liliás vertoonde alle kenteekenen van een vrouw, die haar uiterste best doet haar zelfbeheersching

Kantoor: N. Z. Voorburgwal 262, Amsterdam

Hierboven: Tremosine aan het Gardameer. — Midden: Brissago aan het Lago Maggiore. — Rechts: De bocht van den Rijn bij de Lorelei. — Hieronder: Oud-Heidelberg.

WAAROM GAF U ZICH NIET EERDER OP?
Vlug nu!

Kijk, deze reizen gaan definitief door. Er gaven zich reeds voldoende deelnemers op. U kunt zich echter nog aansluiten, maar doe het dan nu.

5e Dag. Vroegtijdig ontbijt. Daarna per autocar naar Jemelle en per trein via Marloie, Rivage naar Luik. Korte bezichtiging van de stad en te 10 uur vertocht van Luik via Theux, Gileppe (Leken) naar Spa. Lunch. etc.; ver-

3e Dag. Vertrek Weenen Ostbahnhof 8.35 naar Budapest. Aankomst 13.12 Ostbahnhof. Logies Hotel „Imperial.”

4e Dag Bezoek aan de verschillende bezienswaardigheden Pesterzijde der stad.

5e Dag. Bezoek aan de verschillende bezienswaardigheden Budazijde der stad.

6e Dag. Wandeling „Stadtwaldchen” dan Schoone Kunsten.

LUXE AUTOTOCHT LANGS DEN RIJN, DOOR HET TAUNUS- EN EIFELGEBIED EN ODENWALD.

Duur: 6 dagen.
 punt: Utrecht.
 Reissom f 68.— bij minimum
 name van 26 personen.
 No. 58 op Maandag 25 Juli
 No. 59 op Maandag 1 Aug.
 No. 60 op Maandag 8 Aug.
 Vertrek des morgens te
 Bilthoven, 7
 via Nijmegen
 "eer",

som van 26 Pe
 ne van 1 Maandag 1 Aug.
 No. 58 op Maandag 8 Aug.
 No. 59 op Maandag 8 Aug.
 No. 60 op Maandag 8 Aug.

te Dag. Vertrek des morgens te 8.30
 van Utrecht C.S. via Bilkthoven, Zeist,
 Driebergen, Arnhem, Nijmegen, naar
 Kleef. Lunch in Hotel „Bollinger“ daarna
 voortzetting van den tocht via Geldern,
 Krefeld naar Köln en den Dom, daarna
 zichtiging naar Köln en Rhein. Diner en logies
 naar Bonn am Rhein. Continental.
 in Hotel „Continental.“
 te Dag. Na ontbijt en kerkebezoek voor
 den auto tocht naar Koning
 naar Bonn am Rhein. Diner en logies
 in Hotel „Continental.“

2e Dag. Na ontbijt en kerkbezoek voortzetting van den autotocht naar de Ruine winter, per bergspoor naar de Ruine „Drachenfels“ naar Koblenz. Lunch in „Zur Klause“, Rheinboulevard. Vervolgens na kort bezoek aan Koblenz o.a. Duitschen Eck met standbeeld van Kaiser Wilhelm den ten, via Boppard, St. Goar, Diner en logies.

3e Dag. Na het ontbijt naar Darm-
 stad. Lunch. Des namiddags via Eber-
 stad, Zwingenberg. Bensheim, Wein-
 heim naar Heidelberg. Diner en logies.
 4e Dag. Des morgens na het ontbijt
 bezichtiging van Heidelberg. Altes
 Schloss, H. Geistkirche, Universiteit etc.
 Lunch. Des namiddags via Mannheim,
 Worms, Rheinessen naar Wiesbaden
 of Bad-Ems. Diner en logies.
 5e Dag. Na het ontbijt vertrek va
 Bad-Ems via Koblenz
 of hr. Lunch. Vervolg
 Schuls, M.
 Düssel

te Dag. De Geïrkerk van Wied
bezigting. Des namiddags van
Lunch. H. Rheinessen naar
Worms. Rheinessen naar
of Bad-Ems. Diner en logies.
5e Dag. Na het ontbijt vertrek van
Wiesbaden naar Koblenz
naar Bad Neuenahr. Lunch. Vervolgens
streeft, Euskirchen, Schuls, Mün-
diner en logies. Des avonds naar Variété
voor eigen reken'g.
6e Dag. Des morgens na het ontbijt
bezigting van Düsseldorf, o.a. Rhein-
boulevard, Ehrenhof met diverse Musea,
Rheinterrasse, Hofgarten, Wilhelm Marx-
haus, Königsallee etc. Lunch. Daarna
vertrek naar huis. Aankomst
verder te Utrecht circa 20.30.

NAAR HET MOOIESTE GEDEELTE
VAN DE ARDENNEN.
6 dagen. Aanvangs- en eind
K1. Spoor

Reissom f 59.— bij 2e Kl. Spoor ;
f 53.— bij 3e Kl. Spoor. Bij minimum
deelname van 12 personen.
No. 36 op Maandag 25 Juli
No. 37 op Maandag 8 Aug.

3e. **Reisname** van **Maandag** 8 Aug.
 No. 36 op **Maandag**
 No. 37 op **Maandag**

1e **Dag**. Vertrek uit **Rotterdam D.P.**
 per **Bazeler-dagtrein** via **Antwerpen**,
Brussel, **Namen** naar **Jemelle**. Bij aan-
 komst aldaar per autocar naar **Rochefort**.
 Lunch in den **trein**. **Kamerindeeling**.
 Voor het diner **wandeling te Rochefort**.
 Diner en logies.

2e **Dag**. **Voortgeeftijd ontbijt en per tram**
 naar **Rochefort**. **Bezichtiging**, **diner**
 in **Rochefort**. **Bezoek** aan **Ter**

2e Dag. Vroegtijdig ontbijt en per tram naar de Grot van Han. Bezichtiging, die ongeveer 3 uur in beslag neemt. Terug naar het hotel voor de lunch. Des namiddags autotocht naar St. Hubert met bekende kapel, herinnering aan den Heiligen St. Hubert. Vervolgens bergopwaarts (d. Ourthe, wandeling met een prachtig panorama op Ardennen en Larochette. Terug naar Rochefort. Diners en logies. Autotocht van Rochefort via "Justice" (Gerechtsberg) naar Rochefort hun v. van vreille

roche a. d.
waarts (Corumontberg)
g panorama op Ardennen en loges.
erug naar Rochefort. Diners en loges.
3e Dag. Autotocht van Rochefort via
den „Mont de la Justice" (Gerechtsberg)
waar de Heeren van Rochefort hun von-
nissen deden voltrekken, naar Wavreille,
welk plaatsje reeds uit de hoogte is te
zien. Van hier naar Maissin met drie
militaire kerkhoven, waarvan een aan den
rand van den weg, links, bevattende
630 Franche en 3000 Deutsche graven.
Via Paliseul door de bosschen voor een
wandelung naar Bouillon. Bezoek aan het
kasteel. Lunch. De terugtocht leidt langs
Corbion, magnifique panorama, onder
een zeer steile rots door (150 meter hoog),
waarop aan den rand de z.g. „Predik-
stoel" is gelegen. Fraban, Houdemont,
panorama van Louette Saint-Denis
Louette Saint-Denis en Louette Saint-
Pierre, Han-sur-Lesse naar Rochefort.
Diner en loges.
Des morgens verblijf te Roche
lunchen. Vertrek po
louches de Roche

4e Dag. Des morgens verblijft te Roche-
fort. Vroegtijdig lunchen. Vertrek per
autocar naar Dinant, langs de Rocher
de Bayard en den muur der gefusilleerden
in den wereldoorlog. Te 14 uur per boot
naar Heer Agimont via Auseremme,
Waulsort, Hastière. Aankomst aldaar
ongeveer 16 uur. Kort oponthoud en per
auto terug naar Rochefort. Diner en
logies.

5e Dag. Vroegtijdig ontbijt. Daarna per autocar naar Jemelle en per trein via Marloie, Rivage naar Luik. Korte bezichtiging van de stad en te 10 uur vertocht van Luik via Theux, Gileppe (bezoek waterwerken) Poushan, etc.; vervolgens naar Casino, Poushan, etc.; ver Bezichtiging van Coo me, Remouchamps, Cascade de Coo, Ambivelud geeft zo de Het magnifische Ambivelud geeft zo de veel schoons te zien, dat men waarlijk niet uitgekeken raakt. Aankomst te Luik ongeveer 18 uur. Diner en vervolgens per trein naar Brussel. Logies.

6e Dag. Na het ontbijt winkelen en bezichtiging van de stad. Lunch. Des namiddags vertrek naar Rotterdam.

NAAR WEENEN.
Duur : 12 dagen. Aanvangs- en eind-
punt : Utrecht.
Vertrek : Maandag den 22 Aug.
Thuiskomst : Vrijdag 2 September
Bij 2e Kl. Spoor f 225.—
 " " " f 180.—

Thuiskomst: Vrijdag
Reissom bij 2e Kl. Spoor f 225.—
Reissom bij 3e Kl. Spoor f 180.—
1e Dag. Vertrek uit Utrecht C.S. 21.03.
2e Dag. Aankomst te Weenen 20.15.
logies Hotel „Continental.”
3e Dag. Verblijf te Weenen, rondrijden
herceek aa

1e Dag. Aankomst
2e Dag. Hotel „Continental.“
3e Dag. Verblifft te Weenen, rondrit
door de stad.
4e Dag. Verblifft te Weenen, bezoek aan
diverse bezienswaardigheden.
5e Dag. Verblifft te Weenen, bezoek aan
het Lustslot te Schönbrunn.
6e Dag. Autotocht naar Mödling-
Heiligen Kreuz-Mayerling-Vöslau-Baden
— vervolgens door het Helenental naar
Sachser — Weenen.
7e Dag. Verblifft te Weenen.
8e Dag. Naar den Raxalp en Semme-
ring.
9e Dag. Verblifft te Weenen, boottocht.
10e Dag. Verblifft te Weenen, inkoop.
11e Dag. Vertrek des morgens 9.30
naar Holland.
12e Dag. Aankomst te Utrecht in den
morgen.

morgen.

NAAR BUDAPEST

Duur: 12 dagen. Aanvangs- en
eindpunt: Utrecht.

Vertrek: Maandag den 22sten Aug.
Thuiskomst: Vrijdag 2 September.

Reissom bij 2e Kl. Spoor f 225.—
Reissom bij 3e Kl. Spoor f 180.—

1e Dag. Vertrek uit Utrecht C.S. 21.0.
2e Dag. Aankomst te Weenen 20.1.
logies Hotel „Continental.”

3e Dag. Vertrek Weenen Ostbahnhof
8.35 naar Budapest. Aankomst 13.12
Ostbahnhof. Logies Hotel „Imperial.”
4e Dag Bezoek aan de verschillende
bezienswaardigheden Pesterzijde der stad.
5e Dag. Bezoek aan de verschillende
bezienswaardigheden Budajizide der stad.
6e Dag. Wandeling „Stadtwaldchen.”
bezoek Museum der Schoone Kunsten.
Des namiddags uitstapje naar Budafok.
7e Dag. Bezoek Hofkapel en vervolgens
den middag ter vrije beschikking.
8e Dag. Uitstapje naar Esztergom,
per Donaaboort. Bezoek aan de Basiliek,
het Museum en Schatkamer, terug naar
Budapest per boot.
9e Dag. Des morgens niet vermoeiende
bergbestijging. Des namiddags vrij om te
winklen.
10e Dag. Vertrek uit Budapest naar
Weenen. Aankomst Weenen ongeveer
14.30. Bezoek aan de stad en logies in
Hotel „Continental.”
11e Dag. Des morgens 9.30 huiswaarts
12e Dag. Aankomst te Utrecht onge-
veer 10.34.

**PER LUXE AUTOCAR DOOR HET
MOOIESTE GEDEELTE VAN DE
ARDENNEEN.**

ARDENNEN.
Duur : 6 dagen. Aanvangs- en eind-
punt : Rotterdam.
Reissom f 55.— bij minimum deel-
name van 20 personen.
No. 22 op Maandag 25 Juli
No. 23 op Maandag 1 Aug.

NAAR LUGANO EN DE ZWITSERS-
SCHE EN ITALIAANSCH E M E R E N.

Duur : 9 dagen. Aanvangs- en eind-
 punt : Utrecht.
 Minimum 15 personen.
 Reissom f 125.— 3e Kl. Spoor, 2e
 Kl. Boot. Geen nachttreinen.
 No. 165 op Vrijdag 5 Aug.

**NAAR HET MOOIE ZUID LIMBURG
MET VALKENBURG ALS UIT-
GANGSPUNT.**

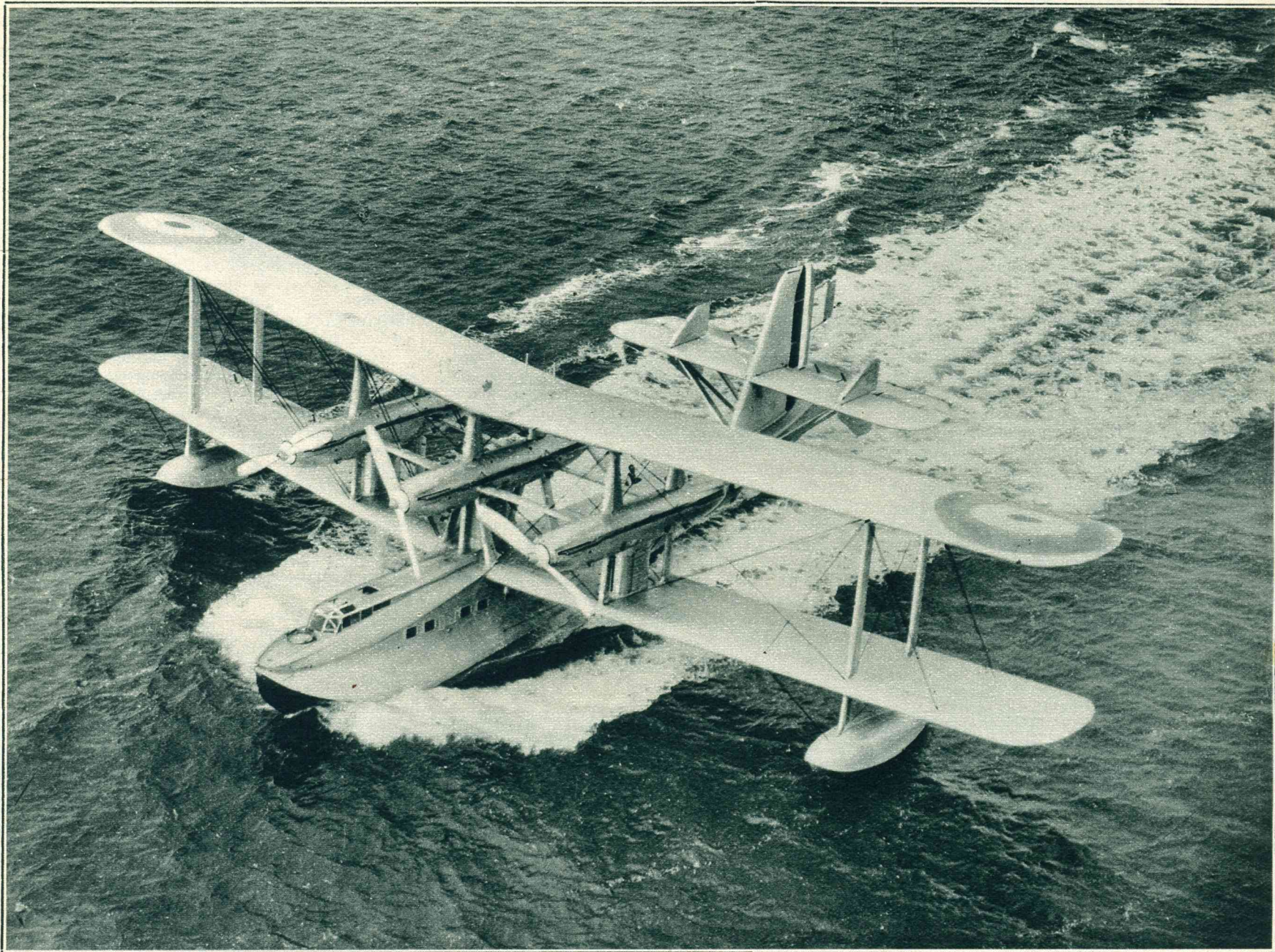
GANGSPUNT.
Duur : 6 dagen. Aanvangs- en eind-
punt : Rotterdam.
Reissom f 47.50 3e Kl. Spoor.
No. 191 Maandag 8 Aug.

UITSTAPJES DOOR ONS EIGEN MOOIE LAND

Naar Arnhem.
Vertrek van N. Z. Voorburgwal 262, Zondagmorgen (bij voldoende deelname) 8 uur, via Utrecht, De Bilt (verpoozing), Driebergen, Doorn, Leersum, Amerongen, Wageningen, (be-
zichtiging uitzichtstoren à 10 ct. per persoon), Arnhem, Velp
(lunch) bezoek aan Rozendaal en het landgoed. Bezoek aan
Sonsbeek, vervolgens via Ede, Renswoude, Woudenberg, Amersfoort (verpozing), Soestdijk, Laren naar Amsterdam.
Thuiskomst ongeveer 18.30.
Prijs f. 4.— per persoon. (Lunch voor eigen rekening).
Vertrekdata: 31 Juli; 14 Augustus; 28 Augustus; 4 Sep-
tember.

Naar Arnhem en Nijmegen.
Vertrek van het Centraal Station, Zondagmorgen (bij voldoende deelname) 7.30 via Utrecht, De Bilt (verpoozing) Leersum, Amerongen, Wageningen (bezigting uitzichteren) à 10 ct. per persoon), Arnhem, Velp (lunch), Nijmegen (bezoek Valkhof, Mooi Nederland, Berg en Dal, Duiwelsberg). Vervolgens terug naar Amsterdam via Arnhem, Ede (verpoozing), Renswoude, Woudenberg, Amersfoort, Soestdijk, Laren, Amsterdam. Thuiskomst ongeveer 18.30.
Prijs f 4.75 per persoon. (Lunch voor eigen rekening).
Vertrekdata : Zondag 7 Augustus ; 21 Augustus ; 11 September.

Naar de Pyramide van Austerlitz en het Gooi.
Vertrek voor het Centraal Station, Zondagmorgen (bij voldoende deelname) 10 uur, via Vreeland, Utrecht, De Bilt Pyramide van Austerlitz, lunch. In den namiddag via Woudenberg, Amersfoort, Soest, Laren, Naarden naar Amsterdam. Thuiskomst ongeveer 18.30.
Prijs f.4.— per persoon. (Lunch voor eigen rekening).
Vertrekdata: Zondag 24 juli; 21 Augustus.
Voor deze auto-tochten behoeft u zich slechts aan te melden bij de Administratie van „De Stad Amsterdam“, N.Z. Voorburgwal 262, Amsterdam. Telefoon 33170.

Aan den start. — Een moment voor het machtige, pasgebouwde, zesmotorige watervliegtuig, het grootste, dat Engeland bezit, zich uit het water verheft.

te herkrijgen : „O, het is goed . . . het hindert niet. Ik ben een beetje dwaas . . . Wij moeten geen on-eenigheid meer hebben. Alleen — ik ben blij, dat je net binnenkwam.”

„Heeft die schurk . . .”

„Nee ! Nee ! Er is werkelijk niets,” riep zij op verzoenenden toon. „Het is — niets. Hij kan het niet helpen, dat hij ruw en onbehouden is. Hij gaat soms alleen wat te ver.”

„Dat is het,” zei Paul woedend. „Hij moet eens op zijn nummer worden gezet.”

„Vooral als er vrouwen bij zijn betrokken,” fluisterde Lillas.

„Aha, heeft hij ook nog dergelijke beestachtige manieren,” hijgde Paul bijna. „Ik vermoedde het wel. Maar hij moet voorzichtig zijn.”

Met een vastberaden trek op het gelaat ging hij naar boven, waar hij met half toegeknepen oogen naar den breeden rug van den kapitein staarde. Hij zou maar al te gaarne een aanleiding hebben willen zoeken om Sondes te bevechten, doch er was er geen. Martin Sondes wijdde zich aan zijn plicht op een wijze, alsof er mijlen ver in den omtrek geen vrouw aanwezig was.

Lillas had Paul met haar donkere oogen nagezien, toen hij zich in opgewonden toestand naar het dek haastte : „Ik kan het leven nog altijd wel afwisselend maken,” zei zij tot zichzelf. „Indien hij denkt, dat ik geheel en al een moderne, berekenende vrouw ben, geloof ik niet beter te kunnen doen, dan die rol ook te vervullen . . . Maar hij moet voelen, het moet tot hem doordringen, dat ik niet wensch veracht te worden.”

Indien Martin Sondes in haar oogen had gezien, toen zij even later eveneens aan dek verscheen, zou hij wellicht hebben kunnen aanvoelen dat hij met deze jonge vrouw rekening moest houden en over haar haat — of liefde — niet luchtig kon heen stappen.

X. ACHTERVOLGING.

Na 'n dag van buitengewoon gunstigen wind ging deze luwen en bleef het schip bijna geheel stil liggen op grooten afstand van de kust, waarvan de geheimzinnige groene tinten door de patrijspoorten nog juist zichtbaar waren.

Gedurende het grootste gedeelte van den tweeden dag bleef de toestand ongewijzigd. Doch in den middag zagen zij vanaf den achtersteven aan den horizon een marszeil verschijnen. Er was niets opmerkelijks in de verschijning van dit marszeil, behalve dan, dat, hoewel het bijna bladstil was en de „Evelyn Hope” zich bijna niet voortbewoog, het schip achter hen langzaam nader en nader kwam.

Tevens bleek, dat noch Martin Sondes, noch zijn stuurman erg met de verschijning schenen te zijn ingenomen.

„Het is de „Donna Diaba,”” zei Martin Sondes tot Jennifer op haar vraag. Hij lachte even. „De Duivelin. Wel een christelijke naam.”

„Hoe kunt u dat zoo ineens zeggen ?” vroeg Jennifer, die zichzelf op een meer vriendschappelijke voet vond met Martin Sondes.

„Aan den vorm van het marszeil.”

„Zij schijnen nog wind te vangen,” merkte Bevis op.

„Nee, ze werken met een hulpmotor. Het is een zware Amerikaansche ruw-olietmotor, dien zij nu laten loopen — nog wel op volle kracht, om ons zoo dicht mogelijk op de hielen te blijven.”

Op deze woorden wendden zij zich allen tot den kapitein. „Bedoelt u,” vroeg Jennifer wederom, „dat dat schip ons volgt.”

„Pascobas is voor de helft aandeelhouder,” zei Martin Sondes. Hij mat den afstand tot de „Donna Diaba” met een zakelijken blik, liet zijn oogen langs de kust gaan en ging toen heen, om met zijn stuurman te overleggen. Toen hij weer bij het groep-

je terugkwam, zei Jennifer : „Pascobas is ten slotte de minst gevaarlijke van al die schurken, geloof ik.”

„Hij zal Cipriano wel aan boord hebben,” merkte Martin Sondes op. „Cipriano zal dat zaakje wel voor elkaar hebben gebracht. Gonzala, de schipper van de „Donna”, is even gevaarlijk als de anderen, doch hij staat bovendien bekend als een goed zee-man. Hij is een taaie kerel met durf en heeft de manieren van een edelman. Hij is niet zoo meedoogen-loos als de anderen, doch op zijn tijd even roeke-loos. Een gevaarlijk mensch, waarmee rekening moet worden gehouden.”

„U spreekt bijna met waardeering over zijn kwaliteiten,” zei Lillas zacht.

„Ik spreek over hem, zooals ik hem ken. Hij is geen slechte kerel, doch het is ongetwijfeld gevaarlijk, hem als tegenstander te hebben in een onder-neming als de onze. Hij zal niet eerder afdeinzen, voordat wij hem hebben verslagen of voordat hij de zeventienduizend pond in zijn bezit heeft.”

„U schijnt een zekere vereering te hebben voor menschen van dat slag,” spotte Paul.

„Ik geef aan hen de voorkeur boven minderwaar-dige blanken,” zei Martin rustig. „Er is in elk geval één blanke, dien ik liever zou zien hangen dan Gon-zala.”

„De man, die zulke verschrikkelijke streken uit-haalde bij die vriendelijke Indianen ?” vroeg Jennifer.

„Ja, die man ; te meer omdat het niet zijn eenig-ste schurkenstreek was. Er zijn nog andere mis-daden waarvoor hij den een of anderen dag zal moeten boeten. Hij was diep en diep verdorven, die kerel, hoewel hij eens tot de betere kringen be-hoorde. Hij is mij minstens een half dozijn malen wederom ontglipt op momenten, dat ik dacht de jacht beëindigd te hebben. Maar ik zal hem nog

wel eens te pakken krijgen." Hij lachte. „U kunt mijn woorden uitleggen zooals u wenscht — doch het is wellicht een reden, waarom wij die Dago's daar op de „Donna" niet in die mate behoeven te vreezen. Ik persoonlijk moet blijven leven, totdat ik dat heerschap gevangen en hij zijn verdiende loon in ontvangst heeft genomen."

Uit Martin Sondes' woorden klonk een diepe opwinding, die de overigen deed zwijgen. Terwijl zij daar stonden, diep onder den invloed van de kracht, die van dezen man scheen uit te stralen, weerklonk plotseling het stampend geluid van den hulpmotor van de „Evelyn Hope". Weldra begon de schroef te wentelen en de schoener wendde den steven in de richting van de kust.

Het geluid van den motor verbrak de betoovering, die Sondes' woorden over het gezelschap hadden gebracht. Enkele leden van het gezelschap slaakten 'n zucht. Het was Liliass' zachte stem, die sprak: „Dus zoowel u als Jennifer worden gedreven door zucht naar wraak, kapitein Sondes? U beiden schijnt een zelfde idee te vervolgen. U maakt jacht op een man, die veel verkeerd in de wereld heeft gedaan, en Jennifer doet precies hetzelfde. En u beiden hebt als jachtterrein deze Zuid-Amerikaansche kust. Is het niet zeer eigenaardig?"

Met haar spottende oogen zag zij beurtelings Martin Sondes en Jennifer aan. In haar blik lag een scherpe, heldere glans, als had zij plotseling, na diep en diep peinen, iets gevonden, dat voor haar een groote, bijna vreugdevolle openbaring was. Jennifer, Bevis en Paul, die haar kenden, voelden zich niet erg gerustgesteld. Zij vervolgde:

„U moet ons eens iets meer vertellen over uw vervolging, kapitein Sondes. Het zal buitengewoon interessant zijn alles te weten omtrent de twee wrekers, die wij in ons midden hebben — en wie weet hoe nuttig het ten slotte blijkt te zijn."

Met een listig lachje legde zij een bijzonderen klemtoon op haar laatste woorden. „Wie weet of het ten slotte niet één belang zal blijken de prooi op te sporen?"

Wederom lachte zij en wederom ondervonden allen, doch nu in verhoogde mate, een onbehaaglijken indruk. Het was of Liliass met haar zachte, welluidende stem, die toch zooveel verborg, had gewezen op een gevaar, dat dreigde. Zij waren allen stil, een weinig onder den indruk. Zij tuurden zwijgend naar de immer meer naderbijkomende zeilen van de „Donna Diaba" achter hen.

Heel den middag naderde de „Evelyn Hope" meer en meer in schuine richting de eenzame, door de zon geblakerde kust en heel den middag volgde de „Donna Diaba" haar.

Zij konden haar niet van zich afschudden. Zonder den wind was er uitsluitend sprake van een race tusschen de beide motoren en hierbij won de veel zwaardere Amerikaansche motor het. Het inloopen ging langzaam doch onverbiddelijk. Een uur voor zonsondergang lagen zij bijna op één lijn. De ongeruste passagiers van den schoener en de

nog meer ongeruste bemanning zagen de stralen van de ondergaande zon schitteren op den gladden, zwarten romp van de vervolgst, terwijl tevens de roode gloed de oude, smerige zeilen in het oog deed vallen. Het was onheilspellend. Zij volgde stil, onverstoort, onvermurwbaar, doch overigens met al de gratie van een goed zeewaardig schip.

En voortdurend werd de afstand kleiner.

„Dat schip heeft echt iets bedrieglijks, iets misleidends over zich," merkte Liliass op.

„Daar ben ik de laatste dagen wel aan gewend geraakt," zei Sondes kalm; „er is geen dag voorbij gegaan of ik heb iets dergelijks ondervonden."

„Dat begrijp ik niet erg goed," zei Liliass weer, terwijl zij zich tot hem wendde. „Hun vorige aanvallen waren toch vrij openlijk."

„Begrijpt u dat niet?" zei hij, terwijl hij haar recht in het gelaat zag.

Ook zij staarde hem even aan en plotseling drong het woord „bedrieglijk" tot haar door. Het werd haar duidelijk, dat dit speciaal tot haar was gericht. Dat beteekende... Wat beteekende het? Had hij gemerkt, dat het haar bedoeling was wrijving te veroorzaken? Wist hij, dat zij had getracht Jennifer en Paul tegen hem op te zeggen?... Had hij ten slotte ook vermoed, dat zij zijn belangen in verband bracht met de jacht, welke Jennifer thans wenschte aan te vangen? Het benam haar bijna den adem, vooral omdat het zoo wonderlijk in haar kaart speelde. Doch deze voldoening was slechts van korten duur en werd overstemd door de woede, die ten slotte zijn woorden bij haar veroorzaakten. Hij had haar beschuldigd. Hij had gemeend haar een „bedriegster" te noemen. Hij had haar doorzien en — beleedigd. Zij balde haar handen tot vuisten en had hem wel kunnen slaan.

Doch Martin Sondes schonk verder geen aandacht aan haar; hij voerde een rustig gesprek met Jennifer.

„Die oliemachine verschaft de „Donna" een voordeel op ons. Indien het louter een kwestie van zeilen was geweest, had zij nimmer eenig voordeel op ons kunnen behalen, integendeel. Doch thans moeten wij onze toevlucht nemen tot iets anders dan zeemanschap om ons er uit te redden."

„Indien wij die akelige machine slechts buiten werking konden stellen," riep zij uit.

Hij keek haar snel aan en lachte.

„Wij hebben dezelfde gedachte, miss Daun."

„Daarmede komen wij echter niet veel verder."

„Hebt u geen enkel idee?"

„Geen enkel." Zij glimlachte terug — zij was heel mooi als zij glimlachte. „Ik dacht aan vèdragende geweren of revolvers of iets van dien aard. Doch dat kan nu eenmaal niet."

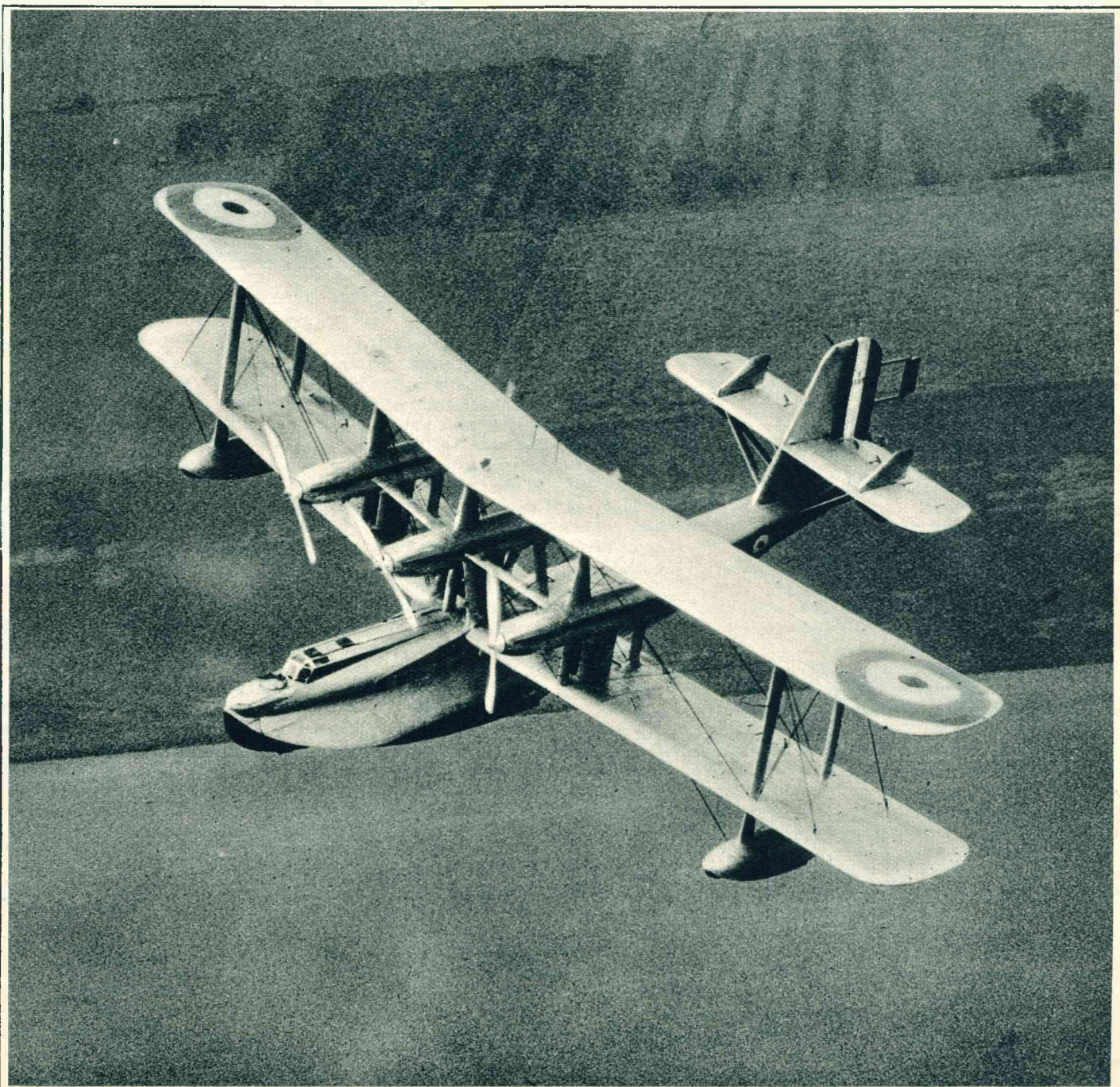
„Hebt u reeds eenig idee, kapitein Sondes?" vroeg Paul op zijn bekende hooghartige wijze.

Martin Sondes knikte. Hij deed enkele stappen vooruit en gaf een bevel aan den stuurman. Hij bleef toezien, terwijl het schip langzaam den boeg wendde. De koers scheen thans recht op de kust gericht te zijn.

„Dit is de eerste handeling in verband met mijn plan," zei Sondes, terwijl hij zich weer tot het kleine gezelschap wendde.

„Zijn passagiers voor raadsels te stellen is een kinderlijke sport van onzen kapitein, nietwaar?" zei Liliass; haar toon klonk evenwel anders dan gewoonlijk.

(Wordt voortgezet.)

In volle vlucht. — De eerste tocht van het 51 ton wegende Britsche waterliegtuig, dat met zijn 5580 paardekracht en zijn spanwijdte van 12 voet de Duitsche Do X ter zijde streeft.

78 JAAR ZONDER KWALEN. Zij voelt zich als 48.

Ook op hoogen leeftijd zijn pijnen en kwalen wel te vermijden. Als ze komen is er altijd een oorzaak voor, een oorzaak die wel verholpen kan worden. Hier volgt een kleine les om oud te worden, gegeven door een vrouw van 78.

„De laatste vijf jaar heb ik geregeld Kruschen Salts gebruikt, en ik moet U eerlijk bekennen dat ik er niet meer buiten zou willen. Ik heb nu in 't geheel geen pijn meer en ik voel me zoo jeugdig alsof ik 48 was. Niemand wil gelooven hoe oud ik ben. Ik schrijf het alles toe aan Kruschen Salts.
Mevr. C. M.”

Vele menschen worden oud, lang voor hun tijd, omdat ze één noodzakelijke vereischte voor de gezondheid verwaarloozen: de vereischte van een inwendige zuiverheid. Eindelijk beginnen ze eens

met het gezonde Kruschen-systeem. En dan — waarschijnlijk voor het eerst in hun leven — zullen elken dag alle afvalstoffen uit het organisme worden verwijderd. En bijna onmiddellijk voelen ze, dat hun jeugd teruggekomen is. Zij voelen zich energiek en opgewekt. In één woord, dit is het beroemde Kruschen-gevoel!

Kruschen Salts

is uitsluitend verkrijgbaar bij alle apothekers en drogisten à f 0.90 en f 1.60 per flacon.
Imp.: N.V. Rowntree Handels Mij., Heerengracht 209, Amsterdam (C).

HOOG
en
DROOG
op een
5 cents
Aspaca
Vuchtenrol

De echte
ASPACA
VRUCHTENROLLEN
worden alleen gefabriceerd door de
N.V. LONDON CARAMEL WORKS
BREDA

BREUKLIJDERS

Dit is
C. H. SCHOLTE,
die, na 22 jaar breuk-
lijder te zijn geweest,
zichzelvenduizenden
anderen van breuk-
lijden bevrijdde door
zijn nieuwe uitvinding
van het **PATENT**
LUCHTAPPARAAT.

Duizenden dankbetuigingen. Vraagt
kosteloos om het boek met afbeel-
dingen en prijzen.

C. H. SCHOLTE
Aert v. Nesstr. 105 a - Rotterdam
Waarschuwing. Laat U niets anders
opdringen, want even goed of beter
bestaat er niet.

Door de
ZON
verbrande
huid
verzacht en geneest
men met
PUROL

Doozen 30 en 60 ct. Tube 80 ct.
Bij Apoth. en Drogisten

LIJDERS AAN MAAGPIJN

maagkramp, zuur, hartwater
en slechte spijsvertering zullen
baat vinden bij het gebruik
van het reeds meer dan
40 jaren in den handel zijnde
Maagpoeder Boom

Alleen echt zoo de verpakking is
voorzien van bijstaand fabrieksmerk.

Verkrijgbaar in de meeste Apotheken
en Drogistwinkels à f 1.25 per doos.

BEKROOND IN ONZE PRIJSVRAAG

KOSTEN ?
SAMEN fl. 1.71

Kin-
derkleer-
tjes hooren uit
Everlasting gebreid
te worden. Want, wat heb-
ben ze niet te verduren, hoe vaak
moeten ze niet in de wasch? Het
sterke Everlasting kan er tegen! 't Is kleurecht,
lichtecht en waschecht. En het blijft soepel en mooi!
Zendt ons 5 Everlasting-etiketten, wij sturen U dan
de volledige werkbeschrijving van deze aardige, be-
kroonde kinderkleertjes. Het broekje kost 41 cent aan
Everlasting, het truitje 48, rokje en ceintuurtje 82 cent!
Samen . . . fl 1.71, waar Uw dochtertje lang mooi
voor zal zijn!

EVERLASTING
per knot van 100 gram..... **34 ct.**

BON Aan de Reclame
Ad. A 1 EVER-
LASTING-fabri-
ken Heeze (N.-B.)

Hierbij 5 Everlasting-etiketten. Wilt U
mij de volledige werkbeschrijving met
reproductie in origineele kleuren zenden
van Uw bekroonde kinderkleertjes?

Naam

Adres

REISRUUBRIEK

Deze rubriek komt in een gecombineerde oplage van 225.000 ex. Voor adv. wende men zich tot de adm. v. d. blad

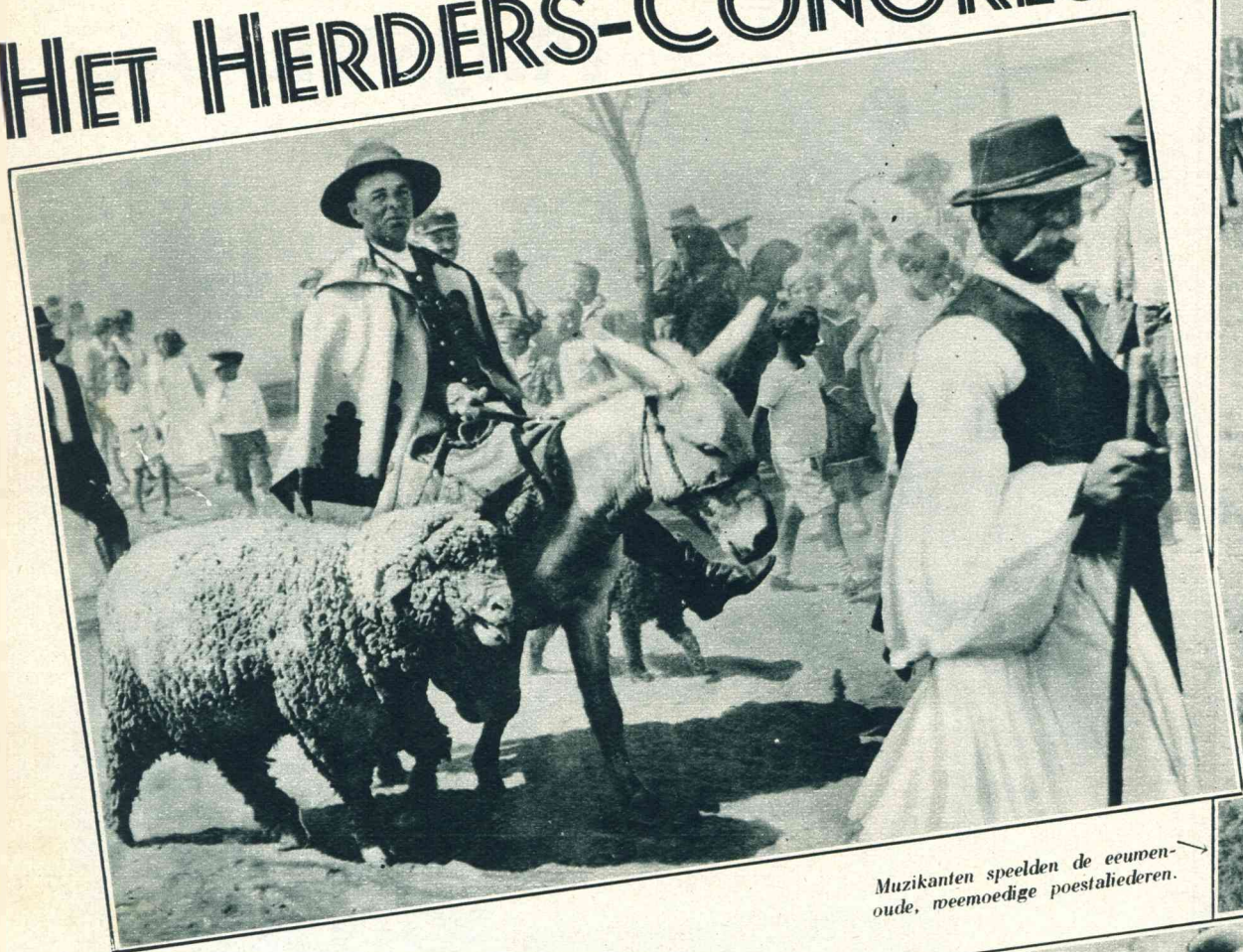
Zwitserland
RUST EN HERSTEL

Lugano-Paradiso HOTEL VICTORIA AU LAC
(Zuid-Zwitserland) gerenommeerd familiehotel, direct
aan het meer. Pensionsprijs voor
kamers m. uitz. o/h. meer, m. balc. Zw. fr. 12-13 bij te klas
bediening. Prosp. direct op aanvraag. C. JANETT, eigenaar.
Filiaal: „Hotel Suvretta Arosa”, Pension vanaf Zw. fr. 11.-

MELCHTAL Brünigroute Obwalden (Zwitserland)
KURHAUS MELCHTAL
900 M. boven zee Voll. pension vanaf fr. 6.-. Zorgv. bed.

HET HERDERS-CONGRES

Een congresbezoeker, die zijn beste beestje meebrengt.

De herders luisteren naar de voordracht van een boerenleider. De lange wollen mantels worden des winters met het leer naar buiten en het vacht naar binnen gedragen.

Muzikanten speelden de eeuwen-oude, weemoedige poestahederen.

Veelvuldig werd ook gebruik gemaakt van den sterken ezel om de reis af te leggen.

Hongaarsche herders op de openluchtvergadering te Kisujszallas.

Het gaat den Hongaarschen herders niet voor den wind. De moeilijke tijden hebben hen tezamen gebracht om hun toestand te bespreken. Te Kisujszallas, een stad midden in de poesta, hebben zij een congres georganiseerd. Van heinde en verre kwamen zij door de steppen aangereden, in hun schilderachtige mantels, en vaak vergezeld van de mooiste exemplaren uit hun kudden. Het waren geen vroolijke vergaderingen, die de herders hielden; maar de wijn en de muzikanten ontbraken niet en dat maakte weer veel goed.

Zes bekende Nederlanders

hebben in de kolommen van dit blad verklaard, hoe zij van hun pijnen in ledematen, gewrichten, spieren en zenuwen bevrijd zijn geworden door het gebruik van Togal-tabletten. Eén van deze verklaringen luidde o.a.:

„Ik heb Togal-tabletten gebruikt, het resultaat was werkelijk prachtig en verrassend. Ik was sedert jaren reumatieklijder en kon niet meer knielen of lopen. Ik voelde pijn en stramheid in de rechterknie en na het gebruik van eenige flacons Togal-tabletten was de pijn en stramheid geheel verdwenen. Ik werd leniger in al mijn ledematen en kon als vroeger weer knielen en uren in de bosschen wandelen. Nu is de herfst en de winter voorbij en door doelmatig gebruik van Togal-tabletten ben ik totaal van de reumatiek bevrijd gebleven. Daarom kan ik allen reumatieklijders met veel vertrouwen de Togal-tabletten aanbevelen.”

Iedereen moet Togal op zak of in huis hebben, want Togal-tabletten regelen den bloedsomloop en verwijderen alle onzuiverheden zooals infectueuse bacteriën of urinezuur. Dat is dan ook de reden, dat Togal evengoed helpt tegen hoofd-, kies- en zenuwpijn, als tegen de pijnen in ledematen, gewrichten, spieren en zenuwen, ook genaamd reumatiek, spijt, jicht, ischias, alsmede tegen alle verkoudheidszlekten. Een ander groot voordeel van Togal is, dat het gebruikt kan worden ook door die personen, die geen andere medicamenten kunnen verdragen, want Togal is onschadelijk voor hart, maag en nieren. Bij alle Apoth. en Dro. à f 0.80.

Iedereen moet Togal op zak of in huis hebben, want Togal-tabletten regelen den bloedsomloop en verwijderen alle onzuiverheden zooals infectueuse bacteriën of urinezuur. Dat is dan ook de reden, dat Togal evengoed helpt tegen hoofd-, kies- en zenuwpijn, als tegen de pijnen in ledematen, gewrichten, spieren en zenuwen, ook genaamd reumatiek, spijt, jicht, ischias, alsmede tegen alle verkoudheidszlekten. Een ander groot voordeel van Togal is, dat het gebruikt kan worden ook door die personen, die geen andere medicamenten kunnen verdragen, want Togal is onschadelijk voor hart, maag en nieren. Bij alle Apoth. en Dro. à f 0.80.

®

**Wanneer
U corpulent is ...
of wordt ...**

is dit meestal te wijten aan een opeenhooping van overtollige substanties. Begin nog heden met Dr. E. Richter's Thee, daar deze op natuurlijke wijze Uw gewicht vermindert. Vermijdt forceermiddelen of hongerkuren welke alleen rimpels veroorzaken en waarmee U slechts een tijdelijke gewichtsvermindering bereikt.

Dr. E. Richter's Thee
bij apoth. en drogisten of door het depot Heerengr. 149, Amsterdam per pak f 1.50

Doofheid

en oorsuizen, ook ouderdomsdoofheid, oorverkalking, loopende ooren, brommen, suizen, fluiten, geraas in het hoofd, enz. Vraagt kosteloos broch. nr. 6 omtrent genezing.

S. WIJNBERG

Oosterpark 45, Amsterdam

*Adverteeren
doet verkoopen!*

medicinale

VS

**PEPER-
MUNT**

ONDER CONTROLE VAN
HET LABORATORIUM DR.
E. RANNENBORG EN
DR. H. J. DOORNBOOSCH
TE GRONINGEN.

ook in rollen

W. VAN SLOOTEN-LEEUWARDEN

„THE MARMET”

De „Lichtste Wagen” der wereld.

Alléén verkrijgbaar bij

P. F. L. DE RIDDER
alleen Hartenstr., Amsterdam

OPRUIMING:

Kinderwagens vanaf f 22.50
Vouww. m. kap „ - 15.-

**„Hij slaapt
als een roos”**

Preventor schoenen zijn tot het kleinste onderdeel aangepast aan den kindervoet. Het is het product van een langdurige, ernstige studie van groeiende voeten. Koop „Preventor” schoenen voor Uw kinderen, eerst dan kunt U gerust zijn.

- de heele dag heeft-ie weer buiten gespeeld en eten dat-ie doet.....”
- Ja, hij groeit als kool en die stevige rechte beenen van 'm, daar ben ik trotsch op. Fijn, zoo gezond als die voeten zich ook ontwikkelen.
- Ik ben blij, dat we steeds Preventor voor 'm gekocht hebben, nu blijven z'n voeten goed en gaat-ie ook later met een prima stel onderdanen door 't leven.
- Ja vrouw, maar denk er om, nooit namaak koopen hoor! Als 't z'n gezondheid betreft, mogen we niets riskeeren.
- Natuurlijk niet, ik weet immers dat „Preventor” schoenen op grondige studie zijn gebaseerd. Wees maar gerust, ik blijf bij „Preventor” minstens tot-ie 17 jaar is.

Preventor

DE JUISTE SCHOEN VOOR GROEIENDE VOETEN

N.V. „WOTANA” SCHOENFABRIEK, NIJMEGEN

Preventor schoenen zijn verkrijgbaar bij:

Firma J. S. van Straalen, Commelinstraat 72
Firma A. Vos, Haarlemmerdijk 182
Firma J. Bos, Landbouwstraat 55
Firma A. Piller, Javastraat 17
Firma A. H. Os, Witte de Withstraat 68

Firma A. Wiegel, Middenweg
Firma P. v. d. Hulst, Jacob van Lennepstraat 30
Firma J. G. Peeters, Maasstraat 69
Firma A. de Lange, Utrechtschestraat 127

Van zon, lucht en leven

genieten in bosch en duin, op hei en strand zonder gevaar voor zonnebrand is slechts mogelijk als gij gelaat, handen en armen inwrijft met „Zij”-Crème of „Zij”-Olie. In prijzen van 20—30—45 en 75 cent.

Levensverzekering-Mij. „HAARLEM”
Haarlem - Wilsonsplein 11 - Opgericht 1873

Sluit alle soorten Levens-, Pensioen- en Volksverzekeringen

Witte Tandem: Chlorodont

de heerlijk verfrisschend smakende pepermunt tandpasta Tube 35 cent en 60 cent

BIJNA BEET